This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

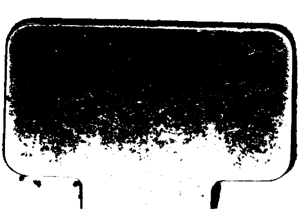
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

From the Author

MOSCHI

IDYLLIA TRIA,

GRÆCÈ.

NOTIS ILLUSTRAVIT

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS

E. COGAN.

Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo
Muſa loqui.

BODLEIAN LIBRARY
27 JAN 83
OXFORD.

TYPIS J. DAVIS,

A. D.

MDCCXCV.

242. e. 14

LECTORI BENEVOLO.

QUID me potiſſimùm impulerit ad huncce libellum conſcribendum ac edendum, ſic paucis habeto. Ex quo pueros aliquot Græcis et Latinis literis erudiendos ſuſcepi, omnes meas curas cogitationeſque in hoc contuli, ut eorum profectibus, quacunque poſſem ratione, inſervirem. Ac rem mihi ſæpius perpendenti perſuaſio tandem inſedit, ex tot libris qui in uſum ſtudioſæ juventutis adhuc concinnati fuerunt, pauciſſimos ſanè eorum commoditatibus qui Græcos Poetas à limine ſalutant, ſatìs conſulere. Sed ne lectoris tempora remorer fusè explicando quæ in aliorum laboribus minùs felicitèr adminiſtrata mihi videantur, quid mihi ipſe propoſuerim, breviſſimè exponam. Primùm igitur id volui, ut quotiès in venuſtiorem aliquam locutionem incidiſſem, eam exemplis cùm Græcis tùm Latinis illuſtratam darem; hac ſcilicèt mente, ut diſcipulos meos atque alios (ſi qui fortè fuiſſent qui meâ opellâ frui vellent), in hortulos illos Veteris Poeſεως amœniſſimos quasì manu ducerem, et incitarem ut floſculos pulcherrimos illìc natos ipſi ſibi decerperent. Deindè, Latinas, quas vocant, verſiones penitùs amovi, ſiquidem perſuaſiſſimum habeo nihil Græcæ eruditioni inauſpicatius, nihil infeſtius, nihil damnoſius excogitari potuiſſe. Textum conſtitui ad fidem editionis Brunckianæ, quam ſolam, præter iſtam vulgarem

quæ

quæ in Poetis Græcis Minoribus invenitur, habeo. Conſilio meo jàm expoſito, quid ſupereſt, niſi ut veniam rogem erroribus illis qui in his paginis ſparſi invenientur? quam certè ſcio nemo mihi denegabit qui intellexerit quantoperè negotiis ſim diſtrictus, et quàm nullis ad hæc ſtudia commoditatibus ab infantiâ uſquè uſus fuerim. Vale.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Α ΚΥΠΡΙΣ τον Ερωτα τον ὑιεα μακρον εβωστρει·
Αἰ τις ενι τριοδοισι πλανωμενον ειδεν Ερωτα,
δραπετιδας εμος εστι· ὁ μανυτας γερας ἑξει.
μισθος τοι το φιλαμα το Κυπριδος· ην δ᾽αγαγης νιν,
ου γυμνον το φιλαμα· τι δ᾽, ω ξενε, και πλεον ἑξεις.
εντι δ᾽ὁ παις περισαμος· εν εικοσι πασι μαθοις νιν.
χρωτα μεν ου λευκος, πυρι δ᾽εικελος· ομματα δ᾽αυτω
δριμυλα και φλογοεντα· κακαι φρενες, ἁδυ λαλημα·

ου γαρ

Ver. 1. τον Ερωτα τον ὑιεα· Articulus præpoſitivus in hoc loco, ut Vigeri verbis utar, certi aliquid ὁριστικως demonſtrat. τον ὑιεα autem verte, *her* ſon.

Ver. 4. Articulus hîc geminatur ad majorem emphaſin.

Ver. 6. *You might know him in a whole ſcore.* Similitèr Hom. Il. η. 161,

——οἱ δ᾽εννεα παντες ανεσταν. Confer ibi Clarkium.

Ver. 8. φλογοεντα· Meleager de pulchro juvene, ιδου φλογας ομμασι βαλλει, ſed rectiùs hîc de ſævitiâ acceperis. Eurip. Ion. 1281,

οἱαν εχιδναν τανδ᾽εφυσας, η πυρος
δρακοντ᾽ αναβλεποντα φοινιαν φλογα;

Conſule ibì Cl. Wakef.

Cæterùm, το δριμυλα et το φλογοεντα benè in unâ ſede morari, ex Ovidio diſcas, Met. xiii. 802,

Laudato pavone ſuperbior, *acrior igni.*

Ver. 9.

ταυ̃τα μεν αγρια, παντα· πολυ πλειον δε όι αυτῳ
βαια λαμπας εοισα· τον άλιον αυτον αναιθει.
ην τυ γ' ἑλῃς τηνον, δασας αγε, μηδ' ελεησῃς·
χ'ην ποχ' ιδῃς κλαιοντα, φυλασσεο μη σε πλανησῃ·
χ'ην γελαῃ, τυ νιν ελκε· και ην εθελῃ σε φιλασαι,
φευγε· κακον το φιλαμα, τα χειλεα φαρμακον εντι.
ην δε λεγῃ, Λαβε ταυτα, χαριζομαι όσσα μοι όπλα,
μητι θιγῃς, πλανα δωρα· τα γαρ πυρι παντα βεβαπται.

κ'ουκ ηδη τον ερωτα τις ην Θεος, ἡλικα τοξα
χερσι κρατει, πως πικρα βελη ποτι παιδια βαλλει.

Aliquandò το κεντρον amoris γλυκυπικρον eſſe dicitur.

Ibid. τοις πολλακι κ'ημε τιτρωσκει· Veneris amores quis vel puerulus neſcit?

Ver. 22. ὁι αυτῳ· pro αυτῳ. Vide Viger. p. 165. Sic ſuprà ἑοι ver. 19.

Ver. 23. βαια λαμπας εοισα· Tibullus, iv. 2. 5,

Illius ex oculis, cum vult exurere divos,
Accendit geminas *lampadas* acer amor.

Ver. 24. μηδ' ελεησῃς· Modus ſubjunctivus pro imperativo, ut ſæpiſſimè.

Ver. 27. Chariton, lib. ii. cap. 8. το δε φιλημα Διονυσου, καθαπερ ιος, εις τα σπλαγχνα καταδυετο. Vide D'Orville ad locum.

Ver. 29. τα γαρ πυρι παντα βεβαπται· Muſæus, in pulcherrimo poemate, ver. 16,

Ερως δ' ανα τοξα τιταινων
αμφοτερης πολιεσσιν ἑνα ξυνεηκεν οϊστον
ηΐθεον φλεξας και παρθενον.

Similitèr ver. 41. αλλ' ουδ' ὡς αλεεινε πυριπνειοντας οϊστους.
Hìnc pendit illud Virgilianum, Æn. iv. 3,

Vulnus alit venis, et cæco carpitur *igni*—

et

et illud Theocriti Idyl. xxiii. 34,

> ἥξει καιρος εκεινος ὁπηνικα και τυ φιλασεις,
> ἡνικα και κραδιαν οπτευμενος, ἁλμυρα κλαυσεις.

Confer quoque Virgil. Æn. l. i. ver. 660. Sed loca quæ hìnc explicanda veniunt, innumera ſunt, ideòque deſino.

ΕΥΡΩΠΗ.

Ευρωπη ϖοτε Κυπρις επι γλυκυν ἡκεν ονειρον,
νυκτος ὁτε τριτατον λαχος ἱσταται, εγγυθι δ' ηως·

ὑπνος

Ver. 1. επι ἡκεν· Tmeſis pro εφηκεν. Hanc figuram non ſæpiùs notare in animo eſt.

Ver. 2. Cùm in tyronum gratiam ſcribam, quid prohibet quo minùs exemplum unum et alterum verbi ισαμαι elegantiſſimè uſurpati adhibeam? Præeat Homerus, Il. β. 150,

ϖοδων δ' ὑπενερθε κονιη
ισατ' αειρομενη.

Eurip. Heraclid. v. 74,

τις η βοη
βωμϐ ϖελας εστηκε;

Nec Latini hanc elegantiam non aſſecuti ſunt. Virgil. Æn. i. 646,

Omnis in Aſcanio cari *ſtat* cura parentis.

Æn. vi. 298,

Portitor has horrendus aquas et flumina ſervat
Terribili ſqualore Charon: cui plurima mento
Canities inculta jacet, *ſtant* lumina flammâ.

Liceat apponere quatuor e Propertio meo verſiculos, quibus, opinor, totum Latium nihil pulchrius novit. L. iii. el. 9, de Cynthiæ natali,

Tranſeat

ὑπνος ὁτε γλυκιων μελιτος βλεφαροισιν εφιζων,

λυσιμελης,

Tranſeat hic ſine nube dies, *ſtent* aere venti,
Ponat et in ſicco molliter unda minas;
Adſpiciam nullos hodiernâ luce dolentes,
Et Niobe lacrymas ſupprimat ipſe lapis.

Hæc ſcripſeram, cùm incidi in annotationem D'Orvillii ad Charit. hùc ſpectantem; quò lectorem qui plura velit ablego. Eſt ad paginam 383 editionis noviſſimæ. Unum exemplum illìnc ſumam quod propiùs ad Moſchi locum accedat. μεσημβρια ιςαται. Plato in Phædro.

Ver. 3. γλυκιων μελιτος· Similitèr ſuprà ὡς μελι φωνα· At quid ſomno vel placidiſſimo, aut voci vel blandiſſimæ, cum mellis dulcedine commune eſt? Scias velim hoc genus ſimilitudines, et metaphoras, ex anguſtâ humani ingenii ſorte primùm profectas eſſe; quippe cùm plurimos animi ſenſus omninò nunquàm exprimere potuiſſent homines, niſi tranſlationibus ex iis rebus ductis

"quæ corpora mittere poſſint
Senſibus, et noſtros adjectu tangere tactus."

Sìc ad ſomni lenem et placidam naturam declarandam, *dulcem* eam appellaverunt. Hoc verò veniæ ſemèl conceſſo, quarè non ipſum, ſi modò placuiſſet, *melle dulciorem* eſſe dicerent? Cæterùm, ex mellis dulcedine metaphoram pulcherrimam duxit Naturæ ille filius, Shakeſperius noſtras:

And I of ladies moſt deject and wretched,
That ſucked the *honey* of his muſick vows.

Hamlet.

Qui

λυσιμελης, πεδαις μαλακῳ κατα φαεα δεσμῳ

ευτε

Qui locus in memoriam mihi revocat Pindaricum illud, Iſth. O. vi. 12,

Αιγιναν κατα-
σπενδειν μελιφθογγοις αοιδαις.

Porrò, cùm commune quiddam ſortiti ſint quinque illi corporis ſenſus quibus benigna nos natura inſtruxit, poetæ eorum officia non ſempèr diſcreta ſervant, ſed quodammodò promiſcua habent. Exemplo ſit Æſchylus, Sep. Theb. 103,

κτυπον δεδορκα
παταγον τ' ουχ ενος δορος.

Et Lucretius, in loco qui totus eſt ſplendidiſſimus, lib. iv. 581,

Sex etiam aut ſeptem loca *vidi* reddere voces.

Ver. 4. λυσιμελης· Virgilius, Æn. l. iv. 529,

At non infelix animi Phœniſſa; neque unquam
Solvitur in ſomnos, oculiſve aut pectore noctem
Accipit.

Similitèr Lucretius, l. iv. 917,

Diſſolvuntur enim tum demum membra, fluuntque.

i. e. ipſo interprete,

Debile fit corpus, langueſcunt omnia membra.

Porrò, quatuor ſunt res quibus hæc vis ſolvendi membra a poetis tribuitur, ſc. ſomnus, amor, metus, mors. Exemplum de amore habe ex Heſiodo, Theog. 120,

ηδ' ερος, ὁς καλλιςος εν αθανατοισι θεοισι,
λυσιμελης, παντων τε θεων, παντων τ' ανθρωπων
δαμναται εν ςηθεσσι νοον, και επιφρονα βουλην.

Et

ευτε και ατρεκεων ποιμαινεται εθνος ονειρων.

τημος

Et ex Anacreonte,

μεσος δε καρδιης μευ
εδυνε, και μ' ελυσε.

De metu ex Homero, Od. χ. 147,

και τοτ' Οδυσσηος λυτο γουνατα και φιλον ητορ.

De morte ex Virgilio, ad fin. Æn.

aſt illi *ſolvuntur* frigore membra,
Vitaque cum gemitu fugit indignata ſub umbras.

Vide Eurip. Sup. v. 46.

Ibid. πεδαω κατα φαεα δεσμω· Pulcherrimè Orpheus,

Υπνε, αναξ μακαρων παντων, θνητων τ' ανθρωπων,
και παντων ζωων, οποσα τρεφει ευρεια χθων·
παντων γαρ κρατεεις μουνος, και πασι προσερχη
σωματα δεσμευων εν αχαλκευτοισι πεδησι.

Tryphiodorus quoque, ver. 28,

και δολιην ὑπο νυκτα κακω πεπεδημενον ὑπνω
Ρησον μεν Θρηϊκες εκωκυον.

Tranſiit hæc elegantia ad Latinos. Catullus in Pelei et Thetidos Epithal.

Aut ut eam dulci *devinctam* lumina ſomno
Liquerit.

Lucretius, in loco quem totum ſiſtere non tanti eſt,

Somno *devincti*.

Ver. 5. ατρεκεων· Sic Horatius, Sat. lib. i. x. 32,

vetuit me tali voce Quirinus
Poſt mediam noctem viſus, cum ſomnia vera.

Et alii; ſed chartæ et tempori parco.

Ibid.

τημος ὑπωροφιοισιν ενιχνωσσουσα δομοισι
Φοινικος θυγατηρ, ετι παρθενος Ευρωπειη,
ωισατ' ηπειρους δοιας περι ειο μαχεσθαι
Ασιαδ', αντιπερην τε· φυην δ' εχον οια γυναικες.
των δ' ἡ μεν ξεινης μορφην εχεν· ἡ δ' αρ εωκει
ενδαπιη, και μαλλον ἑης περιισχετο κουρης·
φασκεν δ' ὡς μιν ετικτε και ὡς ατιτηλε μιν αυτη·
ἡ δ' ετερη κρατερησι βιαζομενη παλαμησιν,
ειρυεν ουκ αεκουσαν· επει φατο μορσιμον ειναι
εκ Διος αιγιοχου, γερας εμμεν οἱ Ευρωπειην.
ἡ δ' απο μεν ϛρωτων λεχεων θορε δειμαινουσα,
παλλομενη κραδιην· το γαρ ὡς ὑπαρ ειδεν ονειρον.

ιζομενη

Ibid. ποιμαινεται· Elegantèr; *mentibus hominum obverſatur et eas quaſi depaſcitur.*

Forte, *errat.* Callimachus in Delum, 175,

νιφαδεσσιν εοικοτες, η ισαριθμοι
τειρεσιν, ἡνικα πλειϛα κατ' ηερα βουκολεονται.

Quem locum tamen, ne quid diſſimulem, alitèr explices ex Lucretiano illo, *unde* æther ſidera paſcit? Lib. i. 232. Sed hunc quoque locum ad *errandi* notionem tranſtuliſſe videtur Heynius ad Virgilium, Æn. i. 608. Hæc ſcribens. "*Polus paſcere ſidera* dici poteſt, pro ſidera paſci in polo, quatenùs ſtellæ errare et vagari per cœlum videntur. Lucret. i. 232, *unde æther ſidera paſcit?*"

Ver. 9. φυην δ' εχον οια γυναικες· Vide infrà ver. 45. De voce οιος adi Viger. p. 118 et ſequent.

Ver. 17. Παλλομενη κραδιην· Longus alicubì επαλλομην καρδιαν, et in alio quodam loco εξαλλεται η καρδια. Similitèr καρδιαν πηδαν, εκπηδαν et διεκπηδαν dicebant.

Ibid,

εζομενη δ᾽ επι δηρον ακην εχεν, αμφοτερας δε
εισετι πεπταμενοισιν εν ομμασιν ειχε γυναικας·
οψε δε δειμαλεην ανενεικατο παρθενος αυδην·

Τις

Ibid. το γαρ ὡς ὑπαρ ειδεν ονειρον· Homer. Od. τ. 547,

ουκ οναρ, αλλ᾽ ὑπαρ εσθλον, ὁ τοι τετελεσμενον εσται.

Æſchylus, Prom. 485,

κ᾽ακρινα πρωτος εξ ονειρατων α χρη
ὑπαρ γενεσθαι· *quæ vera futura eſſent.*

Qui plura velit adeat D'Orvil. ad Charit. p. 291.

Ver. 18. ακην εχεν· ſcilicèt ἑαυτην, uſitatiſſimâ ellipſi. Exemplum unum ſat fuerit. Soph. Trach. 1080,

ὁρατε τον δυστηνον, ὡς οικτρως εχω.

Ver. 19. εισετι πεπταμενοισιν εν ομμασιν· Hunc locum adhibuit D'Orvillius ad illud Charitonis lib. v. cap. 8, μαλιστα γαρ ην εκεινη τεθορυβημενη, και αναυδος εἱστηκει, μονον αναπεπταμενοις τοις οφθαλμοις εις Χαιρεαν αποβλεπουσα· Ubì rectè intellexeris, *acie oculorum intenta.* Noſtro propior Euripides, Ion. 1089,

ου γαρ δομων γ᾽ ετερους
αρχοντας αλλοδαπους
ζωσα ποτ᾽ ομματων εν φαενναις
ανεχοιτ᾽ αν αυγαις
α των ευπατριδων γεγωσ᾽ οικων.

Nos, *I have it ſtill in my eyes.* Confer etiàm Ap. Rhod. l. iv. 855.

Ver. 20. Similitèr Coluthus, 259,

οψε δε θαμβησασα τοσην ανενεικατο φωνην.

Cum toto hoc loco a ver. 16 confer Ap. Rh. iii. 663,

 παλλομενη

Τις μοι τοιαδε φασματ᾽ επουρανιων προϊηλε;
ποιοι με στρωτων λεχεων ὑπερ εν θαλαμοισιν
ἠδυ μαλα κνωσσουσαν ανεπτοιησαν ονειροι;
τις δ᾽ ην ἡ ξεινη, ἡν εισιδον ὑπνωουσα;
ὡς μ᾽ εβαλε κραδιην κεινης ποθος· ὡς με και αυτη

ασπασιως

παλλομενη δ᾽ ανορουσε φοβῳ, περι τ᾽ αμφι τε τοιχους
παπτηνεν θαλαμοιο· μολις δ᾽ εσαγειρατο θυμον,
ὡς παρος, εν στερνοις· αδινην δ᾽ ανενεικατο φωνην·
δειλη εγων, οιον με βαρεις εφοβησαν ονειροι;

Ver. 21. το προ in compoſitione aliquid ſtudii et celeritatis indicare videtur. Crediderim tantum intereſſe inter ſimplex verbum ιαλλω et compoſitum προϊαλλω quantum inter noſtrum *to ſend*, et illud quod eſt *to diſpatch*.

Ver. 23. ανεπτοιησαν· Elegans vocabulum animi ſtuporem quocunque affectu ortum indicans. Tryph. 473,

ουνομα δ᾽ επτοιησεν Οδυσσεια Πηνελοπειης.

Muſæus, 168,

καλλει δ᾽ ιμεροεντος ανεπτοιητο Λεανδρου.

Ver. 25. ὡς μ᾽ εβαλε κραδιην κεινης ποθος· Muſæus, 134,

τοιον μυθον εειπε ποθου βεβολημενος οιστρῳ.

Quid ſi pulcherrimum Lucretii locum juveni lectori deguſtandum præbeam? Lib. ii. v. 352,

Nam ſæpe ante Deûm vitulus delubra decora
Thuricremas propter mactatas concidit aras,
Sanguinis expirans calidum de pectore flumen:
At mater virides ſaltus orbata peragrans,
Linquit humi pedibus veſtigia preſſa biſulcis,

Omnia

ασπασιως ὑπεδεκτο, και ὡς σφετερην ιδε παιδα.
αλλα μοι εις αγαθον μακαρες κρινειαν ονειρον.

Ως ειπεσ᾽ ανορεσε, φιλας δ᾽ επεδιζετ᾽ εταιρας
ἡλικας, οιετεας, θυμηρεας, ευπατερειας,
τησιν αει συναθυρεν, ὁτ᾽ ες χορον εντυναιτο,
η ὁτε φαιδρυνοιτο χροα προχοῃσιν αναυρε,
η ὁποτ᾽ εκ λειμωνος εὔπνοα λειρια κερσοι.

ται

Omnia conviſens oculis loca, ſi queat uſquam
Conſpicere amiſſum fœtum; completque querelis
Frundiferum nemus adſiſtens; et crebra reviſit
Ad ſtabulum, *deſiderio perfixa* juvenci.
Nec teneræ ſalices, atque herbæ rore vigentes,
Fluminaque ulla queunt ſummis labentia ripis
Oblectare animum, ſubitamque avertere curam.
Nec vitulorum aliæ ſpecies per pabula læta
Derivare queunt alio, curâque levare;
Uſque adeò quiddam proprium notumque requirit.

Veniam pro longiore citatione venuſtates loci exquiſitiſſimæ facilè impetrabunt. Similitèr Horatius, Car. iv. 5,

> Sic *deſideriis icta* fidelibus
> Quærit patria Cæſarem.

Ver. 27. κρινειαν ονειρον· *interpretentur*; hìc, *vertant.* Wakef. in Sil. Crit. κρηνειαν.

Ver. 31. φαιδρυνοιτο· *niteſcere faceret*. Ap. Rhod. iii. 104,

> ηρι δε μυδηνας τοδε φαρμακον, ηυτ᾽ αλοιφῃ
> γυμνωθεις φαιδρυνε τεον δεμας.

Ver. 32. εὔπνοα· *ſweet-breathing.*

Ibid. λειρια κερσοι· Lucretius in loco ſplendidiſſimo, lib. ii. 317,

Nam

ται δε οἱ αιψα φααvθεν· εχον δ'εν χερσιν ἑκαστη
ανθοδοκον ταλαρον· πολλι δε λειμωνας εϐαινον
αγχιαλους, ὁθι τ' αιεν ὁμιλαδον ηγερεθοντο,
τερπομεναι ῥοδεη τε φυῃ και κυματος αγῃ.
αυτη δε χρυσεον ταλαρον φερεν Ευρωπειη
θηητον, μεγα θαυμα, μεγαν πονον Ηφαιστοιο,

ὁν

Nam ſæpe in cölli *tondentes* pabula læta
Lanigeræ reptant pecudes, quo quamque vocantes
Invitant herbæ gemmantes rore recenti.

Et Virgilius paſsìm.

Ver. 36. αγῃ· Virgil. Ec. v. 82,

Nam neque me tantum venientis ſibilus auſtri
Nec *percuſſa juvant fluctu tam litora*, nec quæ
Saxoſas inter decurrunt flumina valles.

Ver. 38. μεγαν πονον Ηφαιστοιο· Elegantèr uſus eſt verbo πονος Eurip. in Ion. 1009,

Κρε· ενταυθα Γοργον' ετεκε γη, δεινον τερας.
Πρ· η παισιν αὐτης συμμαχον, θεων πονον;

Sed alia ſunt quæ ad rem noſtram magìs faciunt. Antipater Sidonius, Brunckii Analecta, vol. ii. p. 11,

Σανδαλα μεν τα ποδων θαλπτηρια ταυτα Βιτιννα
ευτεχνων ερατον σκυτοτομων καματον. Subaudi ανεθηκε.

Tryphiodorus de Epeo conſcendente equum, quem vocant, Trojanum, quem ipſe ſcilicèt fabricaverat:

τεχνης αγλαομητις εης επεϐαινεν Επειος.

Sed tempus eſt tranſire ad Latinos. Virgil. Æn. v. 354.

Et clypeum efferri juſſit, Didymaonis *artes*.

Et

ὃν Λιβυη πορε δωρον, ὁτ' ες λεχος Εννοσιγαιȣ
ηϊεν· ἡ δε πορε περικαλλεϊ Τηλεφαεσσῃ
ἡ τε ὁι εννυος εσκεν· ανυμφῳ δ'Ευρωπειῃ
μητηρ Τηλεφαεσσα περικλυτον ωπασε δωρον.
εν τῳ δαιδαλα πολλα τετευχατο μαρμαιροντα.
εν μεν εην χρυσοιο τετυγμενη Ιναχις Ιω,
εισετι πορτις εȣσα, φυην δ'ȣκ ειχε γυναικος·
φοιταλεη δε ποδεσσιν εφ' ἁλμυρα βαινε κελευθα,
νηχυμενῃ ικελη· κυανη δ'ετετυκτο θαλασσα.
δοιοι δ'εστασαν ὑψȣ επ' οφρυος αιγιαλοιο
φωτες αολληδην· θηευντο δε ποντοπορον βȣν.

εν

Et Propertius, l. iii. 7,

Nec referam Scæas, et Pergama Apollinis *artes*,
Et Danaum undecimo vere rediſſe rates.

Vide ibì Broukhuſium.

Ver. 43. τετευχατο· Verbum in hac re ſolenne. Homer. Il. σ. 483,

εν μεν γαιαν ετευξ'.

Ver. 44. ε μεν εην· Hæc quoque in hac re propria locutio.

εν μεν γαιαν ετευξ' εν δ'ȣρανον, εν δε θαλασσαν
ηελιον τ'ακαμαντα, σεληνην τε πληθȣσαν·
εν δε τα τειρεα παντα, τα τ'ȣρανος εστεφανωται.

Ver. 46. φοιταλεη· *Oeſtro percita*. Audi ipſam apud Æſchylum, Prom. 569,

χριει τις αυ με ταλαιναν οιστρος,
ειδωλον Αργȣ γηγενȣς.

Ver. 48. επ' οφρυος· Sìc nos, on the *brow* of a hill.

Ver. 49. αολληδην· De adverbiis quæ in δην terminantur vide Viger. p. 372 et ſequen.: et ibì Hoogv. et Zeunium.

Ver. 50.

εν δ᾽ην Ζευς επαφωμενος ηρεμα χειρι θεειη
ϖορτιος Ιναχιης, την επταπορῳ ϖαρα Νειλῳ
εκ βοος ευκεραοιο ϖαλιν μεταμειβε γυναικα.
αργυρεος μεν εην Νειλȣ ῥοος· ἡ δ᾽αρα ϖορτις
χαλκειη· χρυσȣ δε τετυγμενος αυτος εην Ζευς.
αμφι δε δινηεντὸς ὕπο ϛεφανην ταλαροιο
Ερμείης ησκητο· ϖελας δε ὁι εκτεταΰυϛο
Αργος ακοιμητοισι κεκασμενος οφθαλμοισι·
τοιο δε φοινηεντος αφ᾽ ἀιματος εξανετελλεν

ορνις

Ver. 50. εν δ᾽ην· το δε in hoc verſu reſpondet τῳ μεν in verſu 44. Nec obſtat quòd hæc ipſa particula δε quinquiès intra hoc ſpatium interpoſita fuerit. Hoc diligentèr notent juvenes.

Ver. 52. εκ βοος· Sic Latini utuntur præpoſitione *ex*. Sed Juvenalis in loco decantatiſſimo maluit *de*.

Si Fortuna volet, fies de Rhetore Conſul;
Si volet hæc eadem, fies de Conſule Rhetor.

Ver. 53. Ne dixeris vocem αρα omninò hìc abundare. Emphaſi ſaltèm ſervit.

Ver. 54. χρυσȣ· Subaudi εξ. Nos, *of* gold.

Ver. 55. ϛεφανην· *ora*, *ambitus*. Similitèr Homerus in voce ϛεφανος. Il. ν. 1736,

Παντη γαρ σε ϖερι ϛεφανος ϖολεμοιο δεδηε.

Et Ovidius in loco nemini non noto,

Conſedêre duces, et vulgi ſtante *coronâ*.

Ver. 56. ησκητο· *fabrefactus erat*.

Ibid. εκτεταυυϛο· Idem quod εκταθην κειτο· *jacebat mortuus*.

Ver. 58. τοιοδε· In his quinque verſibus a ver. 54 incipientibus animadvertant tyrones particulæ

δε

ορνις αγαλλομενος ϖτερυγων ϖολυανθεϊ χροιη,
ταρσον αναπλωσας· ὡσει τε τις ωκυαλος νηυς,

χρυσειη

δε poteſtatem conjunctivam paritèr et diſcretivam. Ejus vim fortè penitiùs perceperint ex hoc loco, Eur. Ion. 286,

Ιων· τις δ'ει; ϖοθεν γης ηλθες; εκ ϖοιας ϖατρας
ϖεφυκας; ονομα τι σε καλειν ἡμας χρεων;
Κρε· Κρεουσα μεν μοι τ'ουνομα· εκ δ'Ερεχθεως
ϖεφυκα· ϖατρις γη δ'Αθηναιων ϖολις.

Ver. 60. Hic verſus sìc vulgò legitur,

ταρσον αναπλωσας, ὡσει τε τις ωκυαλος νηυς,

pleniore diſtinctione ad finem verſûs præcedentis poſitâ.

Interpunctio mutata fuit ut το τε conjunctionis vice fungens duo membra conjungeret; quod an poſſit poſt vocem ὡσει equidèm neſcio. Homer. Il. ι. 499,

και με φιλησ' ὡσει τε ϖατηρ ὁν ϖαιδα φιλησῃ.

Noſter in Megara, ver. 5,

ανδρος ὑπ' ουτιδανοιο, λεων ὡσει θ'ὑπο νεβρου.

Hìc quamvis particula τε vim ſuam copulandi non omninò exuat, refertur tamen ad aliquid ſubauditum. De hac materiâ vide Zeunium apud Vigerum, p. 520; quem locum qui diligentèr perlegerit, is ſanè ignoſcet meæ ſuſpicioni etiàm ſi falſiſſima fuerit.

Ibid. ωκυαλος· Epitheton perpetuum, non ex loci indole ductum. Memori inſigant mente tyrones poetas ornatûs cauſâ ſæpenumerò adhibere epitheta quæ nihil ſententiæ conferunt, immo aliquandò

χρυσειη ταλαροιο περισκεπε χειλεα ταρσοις.
τοιος εην ταλαρος περικαλλεος Ευρωπειης.

Ai

---

quæ ei adverſantur. Ex illis quæ ſententiæ neque officiunt neque proſunt hoc inſtàr omnium ſit. Homer. Il. α. 12,

ὁ γαρ ηλθε θοας επι νηας Αχαιων.

Alterum genus ſequentia illuſtrent. Noſter Megara, 119,

αυταρ εγω κλαιεσκον αμηχανεοντας ὁρωσα
παιδας εμους, μεχρι δη μοι απεσσυτο νηδυμος ὑπνος
οφθαλμων, ηως δε παραυτικα φαιδιμος ηλθε.
τοια, φιλη, μοι ονειρα δια φρενας επτοιησαν
παννυχιη.

Quid verò? Num ſomnus ille dulcis eſſe potuit quem triſtia inſomnia *per totam noctem* conturbaverant? Hom. Il. ω. 358,

ὡς φατο· συν δε γεροντι νοος χυτο, δειδιε δ' αινως·
ορθαι δε τριχες εσταν ενι γναμπτοισι μελεσσι.

Atqui Priami ſenis membra *rigida* potiùs quam *flexibilia* dici debuiſſent, ſi rem ad veritatem exigas. Meminiſti illud Virgil. Æn. ii. 509,

Arma diu ſenior deſueta trementibus ævo
Circumdat nequidquam humeris, et inutile ferrum
Cingitur, ac denſos fertur moriturus in hoſtes.

Virgil. Æn. i. 124,

Interea magno miſceri murmure pontum
Emiſſamque hyemem ſentit Neptunus, et imis
Stagna refuſa vadis, gravitèr commotus; et alto
Proſpiciens, ſummâ *placidum* caput extulit undâ.

Ubì lege Heynii notam. De alio quodam epithetorum

Αἱ δ', επει ϗν λειμωνας εσηλυθον ανθεμοεντας,
αλλαι επ' αλλοιοισι τοτ' ανθεσι θυμον ετερπον.
των ἡ μεν ναρκισσον εὔπνοον, ἡ δ'ὑακινθον,
ἡ δ'ιον, ἡ δ'ερπυλλον απαινυτο· πολλα δ'εραζε
λειμωνων εαροτροφεων πιπτεσκε πετηλα·
αἱ δ'αυτε ξανθοιο κροκϗ θυοεσσαν εθειρην
δρεπτον εριδμαινϗσαι· αταρ μεση εςη ανασσα
αγλαΐην πυρσοιο ῥοδϗ χειρεσσι λεγϗσα,
οια

---

thetorum uſu conſulatur Broukhuſius ad illud Propertii l. iii. el. 11,

Et venit e rubro concha Erycina ſalo.

Ver. 69. εριδμαινϗσαι· Ovidius de Proſerpina, Met. v. 394,

Dumque puellari ſtudio calathoſque ſinumque
Implet, et æquales *certat* ſuperare legendo.

Ibid. μεση· Virg. Æn. i. 701,

Aulæis jam ſe regina ſuperbis
Aureâ compoſuit ſpondâ, *mediam*que locavit.

Ver. 70. αγλαΐην πυρσοιο ῥοδϗ· Splendorem roſæ pro roſâ ipſâ. Pulchrè in hoc genere Lucretius, lib. i. 493,

Conlabefactus *rigor auri* ſolvitur æſtu,
Tum *glacies æris* flammâ devicta liqueſcit.

Et lib. ii. 50,

Neque *fulgorem* reverentur *ab auro*,
Nec clarum veſtis ſplendorem purpureaï.

Ubì obitèr notes *fulgorem ab auro* Græco more pro *fulgorem auri*.

Item, lib. ii. 559,

Subdola cum ridet *placidi pellacia ponti*.

 Suavitèr

οια ϖερ εν Χαριτεσσι διεπρεπεν Αφρογενεια.
ϰ μην δηρον εμελλεν επ' ανθεσι θυμον ιαινειν,
ϰδ' αρα ϖαρθενικην μιτρην αχραντον ερυσθαι.
η γαρ δη Κρονιδης, ὡς μιν φρασαθ', ὡς εϐεϐλητο
θυμον,

Suavitèr Tibullus, lib. iii. el. 3,

Nam grave quid prodeſt *pondus* mihi *divitis auri?*

Et iii. 2,

Sed veniat caræ *matris* comitata *dolore.*

Pro *matre dolente.* Sed hæc ſunt infinita; non tamèn ideò negligenda.

Ver. 71. ϖερ· *planè.*

Ver. 72. μην· "Particulæ μην vìs primaria eſt βεϐαιωτικη. Quarè reddi poteſt *quidèm, ſanè, reverà.* Euripid. in Oreſt. 1116. Oreſtes ait, και μην τοδ' ερξας, δις θανειν ϰ χαζομαι. Reſpondet Pylades, αλλ' ϰδ' εγω μην." Zeunius ad Viger. p. 422. Hîc certè vim βεϐαιωτικην exerit, quasì Anglicè dicas, *But in truth* ſhe was not long to delight herſelf, &c.

Ver. 73. ϰδ' αρα· *neque ſanè.*

Ver. 74. η γαρ per ſe ſonat, *profectò enim.* Vim aliquam confirmandi addit particula δη.

Ibid. ὡς μιν φρασαθ', ὡς εϐεϐλητο· Similis orationis color invenitur apud Bion. Ep. Adon. 4,

ὡς ιδεν, ὡς ενοησεν Αδωνιδος ασχετον ἑλκος,
ὡς ιδε φοινιον αἱμα μαραινομενῳ ϖαρα μηρῳ·
ϖαχεας αμπετασασα κινυρετο, Μεινον Αδωνι.

Et apud Theocritum, Idyll. iii. 42,

ὡς ιδεν, ὡς εμανη, ὡς ες βαθὺν αλλετ' ερωτα.

Quod

θυμον, ανωϊςοισιν ὑποδμηθεις βελεεσσι
Κυπριδος, ἡ μȣνη δυναται και Ζηνα δαμασσαι.
δη γαρ αλευομενος τε χολον ζηλημονος Ηρης,
παρθενικης τ'εθελων αταλον νοον εξαπατησαι,

κρυψε

Quod ſic imitatus eſt Virgil.

Ut vidi, ut perii, ut me malus abſtulit error!

Nota particulas ὡς et *ut* hîc celeritatem indicare.

Ver. 75. ανωϊςοισιν ὑποδμηθεις βελεεσσι· Propertius, lib. ii. eleg. 9,

Et meritò hamatis manus eſt armata ſagittis,
Et pharetra ex humero Gnoſia utroque jacet.
Ante ferit quoniam, tuti quam cernimus hoſtem,
Nec quiſquam ex illo vulnere ſanus abit.

Ver. 76. δαμασσαι· Vox Veneris potentiæ quàm accommodatiſſima. Hom. Hymn. in Venerem,

και τ'εδαμασσατο φυλα καταθνητων ανθρωπων.

Sic *domo* apud Latinos, Hor. Car. i. 27,

Quæ te cunque *domat* Venus
Non erubeſcendis adurit
Ignibus.

Cæterùm, Jovem Veneris poteſtati ſæpenumerò ſuccubuiſſe, et ſe turpitèr in amore ſæpè dediſſe, omnibus, proh pudor! notum eſt. Pulchrè et verè Ion. apud Euripidem, 456, Apollinem alloquens,

ει δ', ου γαρ εςι, τῳ λογῳ δε χρησομαι,
δικας βιαιων δωσετ' ανθρωποις γαμων,
συ, και Ποσειδων, Ζευς θ'ὁς ουρανȣ κρατει,
ναȣς, τινοντες αδικιας, κενωσετε·

Ver. 79.

κρυψε θεον, και τρεψε δεμας, και εγινετο ταυρος·
ουκ οιος ϛαθμοις ενιφερβεται, ουδε μεν οιος
ωλκα διατμησσει συρων ευκαμπες αροτρον,
ουδ' οιος ποιμνης επιβοσκεται, ουδε μεν οιος,
οϛις υποδμηθεις ερυει πολυφορτον απηνην.
του δ' ητοι το μεν αλλο δεμας ξανθοχροον εσκε,
κυκλος δ' αργυφεος μεσσῳ μαρμαιρε μετωπῳ,

οσσε

Ver. 79. κρυψε θεον· Audi de hac re Ovidium,

Ille pater rectorque Deûm cui dextra triſulcis
Ignibus armata eſt, qui nutu concutit orbem,
Induitur tauri faciem.

Ver. 81. ευκαμπες· Epitheton ornans, ut *incurvus* in Virgiliano illo, Geo. l. i. 493,

Scilicèt et tempus veniet, quum finibus illis
Agricola, *incurvo* terram molitus *aratro*,
Exeſa inveniet ſcabra robigine pila.

Ver. 82. ποιμνης επιβοσκεται· pro βοσκεται επι ποιμνης. Similitèr ſuprà ver. 80. Conſtructio uſitatiſſima eſt. Unum tantùm exemplum addam. Heſiod. Theog. 762,

των ἑτερος μεν γην τε και ευρεα νωτα θαλασσης
ἡσυχος ανϛρεφεται, και μειλιχος ανθρωποισι.

Ver. 84. ητοι *ſanè*.

Ibid. αλλο aliud, το αλλο reliquum. Ad hunc verſum et ad ver. 87 et 88, compara illud Horatii de vitulo ſuo in ejus vota juveneſcente, Car. iv. 2,

Fronte curvatos imitatus ignes
Tertium Lunæ referentis ortum
Qua notam duxit niveus videri
C ætera fulvus.

Cæterùm,

οσσε δ' ὑπογλαυσσεσκε δι' ιμερον αστραπτοντε·

ισα

Cæterùm, huic θεολαυρῳ aliam faciem tribuit Ovidius,

Quippe color nivis eſt quam nec veſtigia duri
Calcavere pedis, nec ſolvit aquaticus Auſter.

Ver. 86. Ut vim præpoſitionis ὑπο reddas, verte, *his eyes had ſomething of a grey caſt.*

Ibid. αστραπτοντε· Pleniùs alicubì Alciphron, ubì loquitur de virgine quadam ταις βολαις των οφθαλμων αστραπτουση. Hac occaſione arreptâ pauliſpèr immorari libet iſti locutioni αι βολαι των οφθαλμων, quâ nulla magis veteribus poetis in deliciis fuit, et quæ mihi ſaltèm venuſtiſſima ſemper viſa eſt. Teneant igitur tyrones velim verbum βαλλω et nomen βολη a poetis elegantèr uſurpari de radiis ſolaribus, undè fortaſsè Apollo cognomen εκηβολου adeptus eſt, Qui verborum uſus, ni judicii falſus ſum, viam ſtravit iſti quem nunc tractaturi ſumus. Sed ad exempla. Euripid. Bacchæ, 458, in loco ſuaviſſimo,

λευκην δε χροιαν εις παρασκευην εχεις
ου χ ηλιου βολαισιν, αλλ' ὑπο σκιας
την Αφροδιτην καλλονῃ θηρωμενος.

Hùc referebam verſum 661 ejuſdem tragediæ,

ιν ου ποτε
λευκης χιονος ανεισαν ευαγεις βολαι.

An rectè neſcio, quamvis ſciam Eurip. in Rheſo dixiſſe χιονος εξαυγεστερων, et Lucretium de cycnis colorem *jactantibus* locutum eſſe.

Jàm ad Latinos convertamur. Ovidius, Met. l. vi. 47,

ut

ut ſolet aer
Purpureus fieri cùm primùm aurora movetur,
Et breve poſt tempus candeſcere *ſolis ab ictu.*

Undè, quod aliis jàm notatum fuit, felici audaciâ Horatius, Car. ii. 15,

Tum ſpiſſis ramis laurea *fervidos*
Excludet *ictus.*

Has metaphoras elegantes eſſe quis negaverit? At quantò elegantiùs de oculis et ipſorum radiis adhibentur! Homerus, Odyſſ. δ. 149,

κεινȣ γαρ τοιοιδε ποδες, τοιαιδε δε χειρες,
οφθαλμων τε βολαι, κεφαλη τ', εφυπερθε τε χαιται.

Elegantèr Muſæus, ver. 94, de amore loquens,

οφθαλμος δ' οδος εστιν, απ' οφθαλμοιο βολαων
ελκος ολισθαινει, και επι φρενας ανδρος οδευει.

Sic verbo βαλλέιν ſæpiùs utuntur; ut in pulcherrimo illo Ap. Rhod. loco, lib. iii. 1017,

τοιος απο ξανθοιο καρηατος Αισονιδαο
στραπτεν ερως ἡδειαν απο φλογα, της δ' αμάρυγας
οφθαλμων ἡρπαζεν· ιαινετο δε φρενας εισω
τηκομενη, ὁιον τε περι ῥοδεοισιν εερση
τηκεται ηῳοισιν ιαιομενὴ φαεσσιν.
αμφω δ' αλλοτε μεν τε κατ' ȣδεος ομματα' ερειδον
αιδομενοι, ὁτε δ' αυτις επι σφισι βαλλον οπωπας.

Pulchrè Lucretius, l. iv. 1132,

Aut nimiùm *jactare* oculos, aliumve tueri
Quod putat, in voltuque videt veſtigia riſus.

Pulcherrimè

ισα τ' επ' αλληλοισι κερα ανετελλε καρηνου,
αντυγος ημιτομου κεραης ατε κυκλα Σεληνης.
ηλυθε δ' ες λειμωνα, και ου εφοβησε φαανθεις
παρθενικας· πασῃσι δ' ερως γενετ' εγγυς ικεσθαι,
ψαυσαι θ' ἱμερτοιο βοος, του αμβροτος οδμη

τηλοθι

Pulcherrimè Ovidius de Lucretiâ moribundâ,

Illa ad verba jăcens oculos ſine *lumine* movit.

Sic nos ſæpiſſimè, *the caſt of the eye, to caſt the eye.*

Agmen cogant duo ex Shakeſperio noſtrate loci,

That done, he lets me go;
And, with his head over his ſhoulder turned,
He ſeemed to find his way without his eyes;
For out o' doors he went without their help,
And, to the laſt, bended their *light* on me.
Hamlet.

And ſhe, *like harmleſs lightning, throws* her eye
On him, her brother, me, her mother, *hitting*
Each object with a joy.

Penè dixeram,

Cedite Romani Scriptores, cedite Graii!

Confer D'Orville ad Chariton. p. 419, et Wakefield. Syl. Critic. ſec. xlviii et cxxxii.

Ver. 87. ανετελλε· Hîc in neutro, aliquandò in tranſitivo ſenſu.

Ver. 89. Vim quandam elegantem habet in hoc loco participium φαανθεις, quam fortaſsè perceperis ex illo Ovidii,

Phœbus amat; *viſæ*que cupit connubia Daphnes.

Ver. 90. Simplex verbum γινομαι vice compoſiti επιγινομαι hîc uſurpari videtur.

Ver. 92.

τηλοθι και λειμωνος εκαινυτο λαρον αϋτμην,
στη δε ποδων προπαροιθεν αμυμονος Ευρωπειης,
και ὁι λιχμαζεσκε δερην, κατεθελγε δε κουρην·
ἡ δε μιν αμφαφαασκε, και ηρεμα χειρεσιν αφρον
πολλον απο στοματων απομοργνυτο, και κυε ταυρον.
αυταρ ὁ μειλιχιον μυκησατο· φαιης κ'αυλου
Μυγδονιου λιγυν ηχον ανηπυοντος ακουειν·
ωκλασε δε προ ποδοιιν, εδερκετο δ'Ευρωπειην
αυχεν' επιστρεψας, και ὁι πλατυ δεικνυε νωτον·
ἡ δε βαθυπλοκαμοισι μετεννεπε παρθενικῃσι·

Δευθ' ἑταραι φιλιαι και ὁμηλικες, οφρ' επι τῳδε
ἑζομεναι ταυρῳ τερπωμεθα· δη γαρ ἁπασας,
νωτον ὑποστερεσας, αναδέξεται, ὁια τε νηϋς.

πρηϋς

Ver. 92. εκαινυτο. *ſuperabat.* Sic Heſiodus in Scuto Herculis de Alcmenâ,

ἡ ρα γυναικων φυλον εκαινυτο θηλυτεραων
ειδεϊ τε μεγεθει τε.

Ver. 94. δε fortè τε.

Ver. 95. αμφαφαασκε· Ovidius,

modo pectora præbet
Virgineâ palpanda manu.

Ver. 96. Suaviſſimè in meas ſaltèm aures impingit vox illa ταυρον verſum claudens. Si te non ſimilitèr afficiat, ad reliqua tranſi.

Ver. 97. φαιης· *aliquis diceret.* Ovidius in loco notiſſimo,

Scires e ſanguine natos.

Ver. 99. εδερκετο δ'Ευρωπειην· *kept looking at Europa.*

Ver. 103. τερπωμεθα· mediâ voce, *nos oblectemus.*

Ibid. δη γαρ· *profectò enim.*

Ver. 104. ὁια τε νηυς· Vide ſuprà ad ver. 60.

Ver. 105.

πρηῢς ὁδ' εισιδεειν και μειλιχος, ȣδε τι ταυροις
αλλοισι προσεοικε· νοος δε ὁι ηῢτε φωτος
αισιμος αμφιθεει, μȣνης δ' επιδευεται αυδης.

Ως φαμενη νωτοισιν εφιζανε μειδιοωσα·
ἁι δ' αλλαι μελλεσκον. αφαρ δ' ανεπηλατο ταυρος,
ἡν θελεν ἁρπαξας· ωκυς δ' επι ποντον ἱκανεν.
ἡ δε μεταςρεφθεισα φιλας καλεεσκεν εταιρας,

χειρας

Ver. 105. πρῆυς ὁδ' εισιδεειν και μειλιχος· Sic nos Semigræci, *he is mild and gentle to look at.*

τοισι μεν αιδοιον, τοισι δε δεινον ιδειν. Solon.

At quantò ornatiùs hoc extulit Ovidius!

Nullæ in fronte minæ, nec formidabile lumen,
Pacem vultus habet.

Ibid. τι· *at all.*

Ver. 107. αμφιθεει· verſatur: *runs about him*, i. e. *ei ineſt.* Fortè, *circumveſtit.*

Ver. 109. μελλεσκον· ſc. εφιζανειν. Ellipſis uſitata. Iſocrates; τας μεν επορθȣν, τας δε εμελλον, ταις δε ηπειλȣν των πολεων. Ex Vigero in voce μελλω; ubi ipſe, Hoog. et Zeunius uſus hujus verbi elegantiſſimos luculentèr enarravere.

Ibid. αφαρ δ' ανεπηλατο ταυρος· κτλ. Ovidius,

auſa eſt quoque regia virgo,
Neſcia quem premeret, tergo conſidere tauri,
Cum Deus a terrâ ſiccoque a littore ſenſim
Falſa pedum primis veſtigia ponit in undis.

Ver. 111. ἡ δε μεταςρεφθεισα· Ovidius,

Pavet hæc, littuſque ablata relictum
Reſpicit.

Ibid. καλεεσκεν· *kept calling.*

χειρας ορεγνυμενη· ται δ' ουκ εδυναντο κιχανειν·
ακταων δ' επιβας προσσω θεεν, ηυτε δελφις.
Νηρεϊδες δ' ανεδυσαν υπ' εξ αλος, αι δ' αρα πασαι
κητειοις νωτοισιν εφημεναι εστιχοωντο.
και δ' αυτος βαρυδουπος υπειρ αλος Εννοσιγαιος
κυμα κατιθυνων, αλιης ηγειτο κελευθου
αυτοκασιγνητω· τοι δ' αμφι μιν ηγερεθοντο
Τριτωνες, ποντοιο βαθυρροου ενναετηρες,
κοχλοισι ταναοις γαμιον μελος ηπυοντες.
η δ' αρ' εφεζομενη Ζηνος βοεοις επι νωτοις

τη

Ver. 112. χειρας ορεγνυμενη· Imago naturalis et admodùm pathetica. Suavitèr Virgilius, Æn. vi. 312, de animis Charontis cymbam conſcendere cupientibus,

Stabant orantes primi tranſmittere curſum,
Tendebantque manus ripæ ulterioris amore.

Ver. 114. υπ' εξ αλος· Sic noſter in Megara, 78,

υπ' εκ νηδυοφιν ηλθες.

Hæ præpoſitiones ſæpiſſimè in compoſitione junguntur. Hom. Il. ε. 22,

ουδε κεν αυτος υπεκφυγε κηρα μελαιναν.

Ver. 120. κοχλοισι ταναοις γαμιον μελος ηπυοντες· Præclarus ſanè concentus; ſiquidem, ſi Ovidium audiamus, vel una concha uni Tritoni inflata exaudiri poſſit a medio mari ad orientem uſque et occidentem.

Cava buccina ſumitur illi—
Buccina, quæ, medio concepit ut aera ponto,
Littora voce replet ſub utroque jacentia Phœbo.

Ver. 122.

τῃ μεν εχεν ταυρȣ δολιχον κερας, εν χερι δ'αλλῃ
ειρυε πορφυρεας κολπȣ πτυχας, οφρα μη ωην
δευοι εφελκομενην πολιης ἁλος ασπετον ὑδωρ·
κολπωθη δ'ωμοισι πεπλυς βαθυς Ευρωπειης,
ἱςιον ὁια τε νηος, ελαφριζεσκε δε κȣρην.
ἡ δ'ὁτε δη γαιης ἀπο πατριδος ηεν ανευθε,
φαινετο δ'ȣτ' ακτη τις ἁλιῤῥοθος, ȣτ' ορος αιπύ,
αλλ' αηρ μεν ὑπερθεν, ενερθε δε ποντος απειρων,
αμφι ἑ παπτηνασα, τοιην ανενεικατο φωνην·

Πη

Ver. 122. τῃ μεν εχεν ταυρȣ δολιχον κερας, εν χερι δ'αλλῃ· Ovidius,

et dextra cornum tenet, altera dorſo
Impoſita eſt, tremulæ ſinuantur flamine veſtes.

Apud Achillem Tatium virgo ſiniſtrâ cornu tenet,

τῃ λαιᾳ τȣ κερως εχομενη, ὡσπερ ἡνιοχος χαλινȣ.

Hanc litem qui ſolverit,

dicat quot Aceſtes vixerit annos,
Quot Siculus Phrygibus vini donaverit urnas.

Ver. 125. Elegantèr, ut omnia, Wakefieldius hîc conjicit ανεμοισι, quam emendationem adſtruit locus ex Ovidio modò citatus. Ei quoque ſuffragatur Achilles Tatius: ὁ δε κολπος τȣ πεπλȣ παντοθεν ετετατο κυρτȣμενος· και ην ȣτος ανεμος τȣ ζωγραφȣ.

Ver. 129. αλλ' αηρ μεν ὑπερθεν, ενερθε δε ποντος απειρων· Audi Horatium, Car. l. iii. 27,

Nuper in pratis ſtudioſa florum, et
Debitæ Nymphis opifex coronæ
Nocte ſubluſtri nihil aſtra præter.
vidit et undas.

Quis

Πη με φερεις, θεοταυρε; τις επλεο; πως δε κελευθον
αργαλεοισι ποδεσσι διερχεαι, ουδε θαλασσαν
δειμαινεις; νηυσι γαρ επιδρομος εστι θαλασσα
ωκυαλοις, ταυροι δ᾽ αλιην τρομεουσιν αταρπον.
ποιον σοι ποτον ἡδυ, τις εξ ἁλος εσσετ᾽ εδωδη;
ἡ ρα τις εσσι θεος; τι θεοις απεοικοτα ρεζεις;
ουδ᾽ αλιοι δελφινες επι χθονος, ουτε τι ταυροι
εν ποντῳ στειχουσι· συ δε χθονα και κατα ποντον

αβροχος

Quis neſcit Ovidianum illud,

Quocunque aſpicias nihil eſt niſi pontus et aer,
Nubibus hic tumidus, fluctibus ille minax?

Ver. 131. τις επλεο; *quis es?* is eſt hujus verbi uſus.

Ver. 132. αργαλεοισι· *moleſtis, moleſta mibi aggredientibus.*

Ver. 133. νηυσι γαρ επιδρομος εστι θαλασσα· Quàm concisè hoc omne extulit Lucretius per ſuum *mare velivolum!*

Tum *mare velivolum* florebat navibu' pandis.

Ver. 136. ἡ ρα· Interrogatio cum vehementiâ quadam.

Ver. 138. συ δε χθονα και κατα ποντον· i. e. κατα χθονα και κατα ποντον. Similitèr Ovidius, Metam. l. vi. 190,

Hoſpita tu terris erras, ego, dixit, in undis—

præpoſitione *in* ſubauditâ ante *terris.*

Nec diſſimilitèr Lucretius, lib. v. 398,

Avia cum Phaëthonta rapax vis ſolis equorum
Æthere raptavit toto, terraſque *per* omnes.

Scilicèt, ante το *æthere* ſubauditur præpoſitio *in,*

quæ

αϐροχος αϊσσεις, χηλαι δε τοι εισιν ερετμα.
η ταχα και γλαυκης ὑπερ αερος ὑψοσ' αερθεις
εικελος αυψηροισι ποτησεαι οιωνοισιν.
οι μοι, εγω μεγα δη τι δυσαμμορος, ἡ ρα τε δωμα
πατρος αποπρολιπυσα, καὶ ἑσπομενη βοϊ τῳδε
ξεινην ναυτιλιην εφεπω, και πλαζομαι οιη.

αλλα

---

quæ cum ablativo juncta, atq; etiàm tacita, idem ſæpè valet quod *per* cum accuſativo. Atque hìnc eſt quòd continuatio temporis in ablativo non raro effertur.

Ver. 139. αϐροχος· Op. Cyneg. i. 231,

> ιππος επ' ανθερικων εθεεν κυφοισι ποδεσσιν.
> αλλος ὑπερ ποντοιο, και υ ςεφανην εδιηνε.

Ver. 140. η ταχα· κτλ. Naturalis admodùm cogitatio. Nam cum ſemèl leges à naturâ conſtitutæ violatæ fuerint, quid eſt quod non expectare poſſis?

Ver. 142. Cave putes vocem τι hìc minuendi vim exerere; potiùs intenſitiva eſt. Conferas Homerum, Il. ζ. 486,

> Δαιμονιη, μη μοι τι λιην ακαχιζεο θυμῳ,

et Callimach. in Dianam, ver. 100, μεγα τι χρεος; et in Delum, ver. 60, ubì hanc ipſam formulam invenies,

> Σπερχομενη μεγα δη τι και υ φατον.

Ibid. ἡ ρα τε, i. e. ἡτε ρα· ρα *utique.*

Ver. 143. Horatius, Car. l. iii. 27,

> Impudens liqui patrios penates.

Ver. 144. οιη· Taurum ſcilicèt pro comite non ducebat.

Ver. 145.

αλλα συ μοι, μεδεων πολιης άλος Εννοσιγαιε,
ιλαος αντιασειας· εελπομαι εισοραασθαι
τον δε κατιθυνοντα πλοον προκελευθον εμειο·
ουκ αθεει γαρ ταυτα διερχομαι ύγρα κελευθα.

Ως φατο· την δ' ωδε προσεφωνεεν ευρυκερως βους·
θαρσει, παρθενικη, μη δειδιθι ποντιον οιδμα.
αυτος τοι Ζευς ειμι, και εγγυθεν ειδομαι ειναι
ταυρος, επει δυναμαι γε φανημεναι ότΤ' εθελοιμι.
σος δε ποθος μ' ενεηκε τοσην αλα μετρησασθαι

ταυρον

Ver. 145. αλλα συ· το συ cum affectu enunciandum. Sic *tu* in hoc Virgiliano, Æn. vi. 365.

Eripe me his, invicte, malis; aut *tu* mihi terram
Injice (namque potes) portuſque require Velinos;
Aut *tu*, ſi qua via eſt, ſi quam tibi Diva creatrix
Oſtendit (neque enim, credo, ſine numine Divum
Flumina tanta paras, Stygiamq; innare paludem)
Da dextram miſero, et tecum tolle per undas,
Sedibus ut ſaltèm placidis in morte quieſcam.

Ne dixeris hæc levia eſſe. Nihil leve eſt quo juvenum mentes acuantur ad elegantias optimorum ſcriptorum penitiùs percipiendas.

Ver. 151. αυτος τοι Ζευς ειμι· Cave το τοι reddideris *enim*; immo *tibi*. Hom. Od. λ. 250,

νυν ερχεο προς δωμα και ισχεο μηδ' ονομηνης·
αυταρ εγω τοι ειμι Ποσειδαων ενοσιχθων.

Similitèr Soph. Philoctetes, 575,

όδ' εσθ' ό κλεινος σοι Φιλοκτητης, ξενε.

Ver. 152. Ne vis particulæ γε in hoc loco te eludat, *nam poſſum ſcilicèt.*

Ver. 153. σος δε ποθος, i. e. ποθος σου amor tui. Homer. Il. ω. 110,

αυταρ

ταυρον ειδομενον· Κρητη δε σε δεξεται ηδη,
ἡ μ' εθρεψε και αυτον, ὁπη νυμφηϊα σειο
εσσεται· εξ εμεθεν δε κλυτους μαλα φυσεαι ὑιας,
ὁι σκηπτουχοι ἁπασιν επιχθονιοισιν' εσονται.

Ως φατο· και τελεσο τα περ φατο. φαινετο μεν δη
Κρητη· Ζευς δε παλιν ετερην ανελαζετο μορφην,
λυσε δε ὁι μιτρην, και ὁι λεχος εντυνον Ωραι.
ἡ δε παρος κουρη, Ζηνος γενετ' αυτικα νυμφη,
και Κρονιδη τεκνα τικτε, και αυτικα γινετο μητηρ.

αυταρ εγω τοδε κυδος Αχιλλῆϊ προϊαπτω
αιδω και φιλοτητα τεην μετοπισθε φυλασσων.

Eurip. And. 62. οικτῳ δε τῳ σῳ· *ſed miſeratione tui.*

Ibid. ανεηκε· Sìc Homerus uſus eſt voce ανηκε. Il. η. 25,

τιπτε συ δ'αυ μεμαυια, Διος θυγατερ μεγαλοιο
ηλθες απ' Ουλυμποιο, μεγας δε σε θυμος ανηκεν;

Ibid. μετρησασθαι· Sìc Latini. Virgil. Æn. l. vii. 160,

Jamque iter *emenſi*, turres ac tecta Latinorum
Ardua cernebant juvenes, muroque ſubibant.

Ver. 157. Subaudi εν ante ἁπασιν.

Ver. 158, και τελεσο τα περ φατο· *et eventum habuerunt quæ dixerat.*

βουλαις δ'ουκ επεγενετο τελος. Theognis, 640.

Homerus, Διος δ'ετελειετο βουλη.

De vi pluſquam perfecti, quod vocant, tempor conſule Clarkium ad Hom. Il. α. ver. 37.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΜΗΤΕΡ εμη, τιφθ᾽ ὡδε φιλον κατα θυμον ιαπτεις,
εκπαγλως αχεουσα; το πριν δε τοι ουκετ᾽ ερευθος
σωζετ᾽ επι ρεθεεσσι· τι μοι τοσον ηνιησαι;

η ρ̄ ὅτι

Ver. 1. τιφθ᾽· τι ποτε. Sìc Latini ſuo *tandem* utuntur. Virg. Æn. i. 369,

Sed vos qui *tandem*, quibus aut veniſtis ab oris?

Vide Heynium ad locum.

Ver. 3. σωζετο· *manet.* Soph. Philoct. 21. ειπερ εστι σων· *ſi adhuc manet.*

Ibid. μοι· το μοι hîc penè reſpondet τῳ *quæſo* Latinorum. Exempla hujus uſus ſunt innumerabilia. Unum ex Ap. Rhod. ſufficiat, l. iii. 386,

Αιητη σχεο μοι τῳδε στολῳ· *cobibe te, quæſo.*

Sic Latini ſuo *mibi* ſæpiùs utuntur,

Quid *mibi* Celſus agit?

Nec noſtra lingua hanc elegantiam omninò averſatur. Hujus rei teſtem liceat mihi facetiſſimum Shakeſperium adhibere:

Pet. Villain, I ſay, knock *me* here ſoundly.
Gru. Knock you here, ſir? why, ſir, what am I, ſir,
That I ſhould knock you here, ſir?

Pet.

ἢ ῥ' ὅτι ἄλγεα πασχει απειρῖλα φαιδιμος υἱος ανδρος

Pet. Villain, I ſay, knock *me* at this gate,
And rap *me* well, or I'll knock your knave's pate.

Et infra,

Pet. Senſeleſs villain! Good Hortenſio,
I bid the raſcal knock upon your gate,
And could not get him for my heart to do it.

Gru. Knock at the gate? O Heavens!
Spake you not theſe words plain—Sirrah, knock *me* here,
Rap *me* here, knock *me* well, and knock *me* ſoundly,
And come you now with—knocking at the gate?

Sed tamen amoto quæramus ſeria ludo.

Atque rectiùs fortaſsè dixero pronomen μοι extra loci conſtructionem interpoſitum hanc vim habere, ut ſignificet id quod dicitur animum loquentis propiùs et interiùs tangere; ut in Homerico illo, Il. ψ. 19,

χαιρε μοι, ω Πατροκλε, και ειν αιδαο δομοισι.

Ubi dele iſtud μοι et locus ſtatìm friget. Cæterùm, cùm nihil a propoſito meo alienum ducam quod tyronibus modò proſit, quid ſi pulcherrimum ex Lucretio locum adjungam, ubì redundantia elegantiſſima in voce *tibi* reperitur? Lib. ii. 1027,

Nil adeo magnum, nec tam mirabile quicquam
Principio, quod non minuant mirarier omnes
Paulatim: ut cœli clarum purumque colorem,
Quemque in ſe cohibent palantia ſidera paſſim,

 Lunæque,

ἀνδρος ὑπ' ἠλιδανοιο, λεων ὡσει θ' ὑπο νεβρυ;

ω μοι

Lunæque, et ſolis præclara luce nitorem :
Omnia quæ ſi nunc primum mortalibus adſint,
Ex improviſo ceu ſint objecta repentè,
Quid magis his rebus poterat mirabile dici,
Aut minus ante quod auderent fore credere gentes?
Nil ut opinor; ita hæc ſpecies miranda fuiſſet.
Quum *tibi* jam nemo feſſus ſatiate videndi
Suſpicere in cœli dignatur lucida templa.

Ver. 5. ανδρος ὑπ' ηλιδανοιο· Præpoſitio ὑπο cum genitivo eſt *a*, *ab*, *abs*. Qua in ſignificatione notandum eſt eam cum verbis etiam neutris conjungi; nam αποθανειν ὑπο των πολεμιων, *mori ab hoſtibus*, id eſt, *interſici*. Vigerus. Scilicèt, quia hæc præpoſitio non tàm agentem quàm auctorem et cauſam rei denotat. Homerus, Il. σ. 219,

ὡς δ' ὅτ' αριζηλη φωνη, ὅτε τ' ιαχε σαλπιγξ
αστυ περιπλομενων δηιων ὑπο θυμοραϊστων·
ὡς τοτ' αριζηλη φωνη γενετ' Αιακιδαο.

Similitèr apud eundem cum dativo, Il. ε. 699,

Αργειοι δ' ὑπ' Αρηι και Εκτορι χαλκοκορυστῃ
ουτε ποτε προτρεποντο μελαιναων επι νηων
ουτε ποτ' αντεφεροντο μαχῃ.

Hìc non omninò abs re fuerit admonere, Græcos poetas poſt verbum rei alicujus cauſam denotans aliquandò activè efferre quod paſſivè potiùs enuntiandum erat. Theocrit. Id. xxiv. 121,

και οἱ ααγεις
διφροι εφ' ὡν επιβαινε, χρονῳ διελυσαν ιμαντας.

Latini

ω μοι εγω, τι νυ μ' ὡδε θεοι τοσον ητιμησαν
αθανατοι; τι νυ μ' ὡδε κακῃ γονεες τεκον αισῃ;
δυσμορος, ἡτ' επει ανδρος αμυμονος ες λεχος ηλθον,
τον μεν εγω τιεσκον ισον φαεεσσιν εμοισιν,

ηδ'.

Latini quodammodò imitantur. Virg. Æn. i. 307,

quas vento *acceſſeit* oras.

Æneas ipſe infrà, 332,

Ignari hominumque locorumque
Erramus, vento huc et vaſtis fluctibus *acti*.

Ver. 6. νυ· Hæc particula ſimùl cum cognatâ νυν in primario uſu tempus denotat, ſed ſicut Anglica particula *now* iſtam ſignificationem aliquandò deponit. Exemplum ad νυν pertinens habe ex Theocrito, Idyl. x. 10,

ουδαμα νυν συνεϐα τοι αγρυπνησαι δι' ερωτα;

Did it never *now*, or, did it never *then* happen to you to lie awake on account of love?

Ver. 7. κακῃ αισῃ· Subaudi επι.

Ver. 9. τον μεν εγω τιεσκον ισον φαεεσσιν εμοισιν· Similitèr Callimachus in Hymno in Dianam,

και δε σε φασι
καλην Αντικλειαν ισον φαεεσσι φιλησαι.

Et Catullus, Epigr. iii.

Paſſer mortuus eſt meæ puellæ,
Quem plus illa ſuis oculis amabat.

Ad quem locum vir doctus M. Ant. Muretus hæc habet: "Sic infra, *Ni te plus oculis meis amarem, jucundiſſime Calve*; et alibi, *Ambobus mihi quæ carior eſt oculis*. Oculorum ſenſus nobis omnium cariſſimus eſt, ut præclarè diſputat Ariſtoteles, ideò

oculorum

ὧδ' ετι νυν σεβομαι τε και αιδεομαι κατα θυμον.
του δ' ουτις γενετ' αλλος αποτμοτερος ζωοντων,
ουδε τοσον σφετερῃσιν εγευσατο φροντισι κηδεων·
σχετλιος, ὁς τοξοισιν ἁ οι πορεν αυτος Απολλων,
ηε τινος Κηρων, η Εριννυος αινα βελεμνα,
παιδας ἑους κατεπεφνε, και εκ φιλον ειλετο θυμον,
μαινομενος κατα οικον· ὁ δ' εμπλεος εσχε φονοιο.

τους

---

oculorum in exprimenda vi amoris crebra fit mentio. Plautus quidem, oculitùs amare, pro eo quod eſt ſingularitèr amare, et oculiſſimum oſtium, oculiſſimumque hominem pro cariſſimo dixit."

Ver. 12. εγευσατο· Sic Soph. Trach. 1100,

αλλων τε μοχθων μυριων εγευσαμην.

Et Pindarus, Nem. Od. iii. 73,

μυριαν
δ' αρεταν ατελει νοῳ γευεται.

Ver. 15. και εκ φιλον ειλετο θυμον· *their dear life.* Epitheton perpetuum.

Ver. 16. ὁ δ'· οικος, ſcilicèt. φονοιο· *ſanguine cæſorum.* Cauſa, quod aiunt, pro effectu. Sic Euripides, Troad. ver. 16,

και θεων ανακτορα
φονῳ καταρρει.

Similitèr, Supplices 785,

ενιψεν αυτων των ταλαιπωρων σφαγας.

Virgilius, Æn. iv. 20,

Anna, fatebor enim, miſeri poſt fata Sichæi
Conjugis, et ſparſos *fraterna cæde* penates;

Solus

τους μεν εγω δυστηνος εμοις ιδον οφθαλμοισι
βαλλομενους

Solus hic inflexit ſenſus, animumque labantem
Impulit: agnoſco veteris veſtigia flammæ.

Vide D'Orvil. Char. p. 427.

Hæc Herculis inſania παθητικωτατως ab Euripide depingitur in Hercule ſuo Furente. Liceat aliquot verſiculos in juniorum gratiam exſcribere. Ver. 954,

--- δεινα δ' Ευρυσθει βρεμων
ην εν Μυκηναις τῳ λογῳ· πατηρ δε, νιν
θιγων κραταιας χειρος, εννεπει ταδε·
ω παι, τι πασχεις; τις ὁ τροπος ξενωσεως
τησδ'; η τι πȣ φονος σ' εβακχευσε νεκρων
ὁυς αρτι καινεις; ὁ δε νιν, Ευρυσθεως δοκων
πατερα προταρβενθ' ἱκεσιον ψαυειν χερος
ωθει· φαρετραν δ' ευτρεπη σκευαζεται
και τοξ' εαυτȣ παισι, τȣς Ευρυσθεως
δοκων φονευειν· ὁι δε, ταρβȣντες, φοβῳ
ωρȣον αλλος αλλοσ', εις πεπλȣς ὁ μεν
μητρος ταλαινης, ὁ δ' ὑπο κιονος σκιαν·
αλλος δε βωμον, ορνις ὡς, επτηξ' ὑπο.

Vide Cl. Wakefield. ad locum.

Ver. 17. εμοις ιδον οφθαλμοισι· Patheticè; *I ſaw with my own eyes.* Apud Homerum vox οφθαλμος potiùs redundat. Od. δ. 269,

αλλ' ȣπω τοιȣτον εγων ιδον οφθαλμοισι.

Quam locutionem rectè retuleris ad priſcam illam ſermonis αφιλειαν cujus veſtigia præcipuè apud Homerum deprehendas. Exemplum inſigne tyronibus non invidebo. Il. α. 363,

εξαυδα, μη κευθε νοῳ, ινα ειδομεν αμφω.

Ver. 18.

βαλλομενους ὑπο πατρι· (το δ᾽ ουδ᾽ ουκαρ ηλυθεν αλλῳ)
ουδε σφιν δυναμην αδινον καλευσιν αρηξαι
μητερ᾽ ἐην· επει ειγυς ανικατον κακον ηεν.
ὡς δε τ᾽ οδυρεται ορνις επι σφετεροισι νεοσσοις
ολλυμενοις, οὕς᾽ αινος οφις ετι νηπιαχοντας
θαμνοις εν πυκινοισι κατεσθιει· ἡ δε κατ᾽ αυτους
πωταται κλαζουσα μαλα λιγυ ποτνια μητηρ,
ουδ᾽ αρ᾽ εχει τεκνοισιν επαρκεσαι· η γαρ ὁι αυτῃ
ασσον ιμεν μεγα ταρβος αμειλικτοιο πελωρου·
ὡς εγω αινοτοκεια, φιλον γονον αιαζουσα,

μαινομενοισι

Ver. 18. Animadverte vim participii præſentis paſſivæ vocis quam fruſtrà Latinè vertendo aſſequi conatus fueris.

Ver. 21. ὡς δε τ᾽ οδυρεται, κτλ. Hom. Il. β. 315,

μητηρ δ᾽ αμφεποτατο οδυρομενη φιλα τεκνα.

Ubì animadverte τεκνα prò νεοσσοι. Diverſâ figurâ Pindarus, Ol. iv. 253,

μια βους Κρηθει τε ματηρ
και Θρασυμηδει Σαλ-
μωνει.

Cæterùm, de amore brutorum animalium in prolem ſuam, vide Op. Cyneg. l. iii. 96, et ſequent.

Ver. 24. ποτνια' Epitheton ornans.

Ver. 25. εχει· *poteſt.* Soph. Aj. 428,

ουτοι σ᾽ απειργειν ουθ᾽ ὁπως εω λεγειν
εχω.

Ibid. η γαρ ὁι αυτῃ, κτλ. Adeò verum eſt Horatianum illud, Epod. i. 21,

Non, ut adſit, auxilii
Latura plus præſentibus.

Ver. 28.

μαινομενοισι ποδεσσι δομον κατα πολλον εφοιτων.
ὡς γ' οφελον μετα παισιν αμα θνησκουσα και αυτη
κεισθαι, φαρμακοεντα δι' ἡπατος ιον εχουσα,
Αρτεμι θηλυτερησι μεγα κρειουσα γυναιξι.

τῷ

Ver. 28. μαινομενοισι ποδεσσι· pro μαινομενη, affectu Megaræ ipſius, pulcherrimâ figurâ, ad pedes ejus tranſlato. Similitèr Eur. Troad. 561,

βρεφη δε φιλια περι
πεπλους εβαλε ματρι χειρας
επτοημενας.

Sìc et Latini. Propertius, l. i. iii. 9,

Ebria quum multo traherem *veſtigia* Baccho.

Tibullus, l. i. iii. 73,

Illic Junonem tentare Ixionis auſi
Verſantur celeri *noxia membra* rotâ.

Virg. Æn. ii. 529,

illum ardens *infeſto vulnere* Pyrrhus
Inſequitur.

Ver. 29. ὡς γ' οφελον· De hac locutione conſulatur Vigerus. Interìm, ſufficiat tyrones admonere ὡς οφελον κεισθαι ſonare *utinam ego jacuiſſem*, ὡς οφελες κεισθαι *utinam tu jacuiſſes*, ὡς οφελε κεισθαι *utinam ille jacuiſſet*. Cum toto hoc loco confer Ap. Rh. iii. 772,

ὡς οφελον γε
Αρτεμιδος κραιπνοισι παρος βελεεσσι δαμηναι
πριν τον γ' εισιδεειν.

Ver. 31. θηλυτερησι· Epitheton haùd infrequentèr voci γυνη adjunctum.

 Ibid.

τῳ χ᾽ ἡμας κλαυσαν]ε φιλαις επι χερσι τοκηες
πολλοις

Ibid. μεγα· Similitèr Homerus,

κλυθι μευ, Αργυροτοξ᾽ ὁς Χρυσην αμφιβεβηκας,
Κιλλαν τε ζαθεην, Τενεδοιο τε ιφι ανασσεις.

Ver. 32. τῳ· Vide Zeunium ad Viger. p. 24.

Ibid. ἡμας κλαυσαν]ε· κ]λ. Aliquod mortis ſolatium habebatur ſi parentes, vel filii, vel cognati ſui homini mortuo ſuprema officia præſtitiſſent. Hinc Tibullus, l. i. iii. 2, in loco ſuaviſſimo,

Me tenet ignotis ægrum Phæacia terris;
Abſtineas avidas, Mors, precor, atra, manus!
Abſtineas, Mors atra, precor; non hîc mihi mater
Quæ legat in mœſtos oſſa peruſta ſinus.

Et Juvenalis in loco ubì Philoſophum paritèr et Poetam agit, Sat. x. 258,

Incolumi Trojâ Priamus veniſſet ad umbras
Aſſaraci magnis ſolemnibus, Hectore funus
Portante, ac reliquis fratrum cervicibus, inter
Iliadum lacrymas, ut primos edere planctus
Caſſandra inciperet, ſciſsâque Polyxena pallâ:
Si foret extinctus diverſo tempore, quo jam
Cœperat audaces Paris ædificare carinas.

Nec nihil conſolationis indè redibat ad eos qui parentibus aut filiis aut cognatis mortuis ſuperfuiſſent. Hinc Virgilius in pulcherrimo illo Niſi et Euryali epiſodio, Æn. ix. 485,

Heu, terrâ ignotâ, canibus data præda Latinis
Alitibuſque jaces, nec te tua funera mater
Produxi, preſſive oculos aut vulnera lavi.

Ibid.

πολλοις συν κτερεεσσι πυρης επεβησαν ὁμοιης·
και κεν ἑνα χρυσεον ες οστεα κρωσσον απαντων
λεξαντες, κατθαψαν ὁθι πρωτον γενομεσθα.
νυν δ᾽ οἱ μεν Θηβην ἱπποτροφον ενναιουσιν,
Αονιου πεδιοιο βαθειαν βωλον αρουντες·
αυταρ εγω Τιρυνθα κατα κραναην πολιν Ἡρης
πολλοισι δυστηνος ιαπτομαι αλγεσιν ητορ
αιεν ὁμως· δακρυων δε παρεστι μοι ουδ᾽ ἱ ερωη.
αλλα ποσιν μεν ὁρω παυρον χρονον οφθαλμοισιν
οικῳ εν ἡμετερῳ· πολεων γαρ οἱ εργον ἑτοιμον
μοχθων,

Ibid. φιλαις επι χερσι· Similitèr Ovidius, *blandis lacertis*. Omninò adeas Wakefield. ad Eur. Alceſ. 199.

Ibid. χ᾽. Ne obliviſcantur tyrones particulam κε ſeu κεν eodem officio apud poetas fungi quo particula αν apud ſcriptores proſaicos. Præcipuè verò meminerint ejus vim δυνητικην indicativum, quem vocant, modum in potentialem vertere. In hoc loco, itemque in ver. 34, vis ejus participium quoque quodammodò complectitur; quod nemini mirum videbitur qui memoriâ tenuerit participium in verbum et conjunctionem legitimè reſolvi poſſe. κλαυσαντε επεβησαν· i. e. εκλαυσαν και επεβησαν. λεξαντες κατθαψαν· i. e. ελεξαν και κατθαψαν·

Ver. 33. επεβησαν· *conſcendere feciſſent, impoſuiſſent.* Similitèr Hom. Il. α. 309,

ες δ᾽ εκατομβην
βησε Θεῳ.

Adeas Northmore ad Tryph. ver. 166, et Burgeſſium ad Daweſ. p. 495.

Ver. 37. βαθειαν *profundam*, i. e. fertilem.

μοχθων, τυς επι γαιαν αλωμενος ηδε θαλασσαν
μοχθιζει, ϖεῖρης ὁγ' εχων νοον ηε σιδηρυ

καρῖερον

Ver. 43. μοχθων τυς μοχθιζει· Familiaris admodùm conſtructio. Hom. Il. δ. 26,

ϖως εθελεις ἁλιον θειναι ϖονον, ηδ' αῖελεςον
ἱδρωθ' ὁν ἱδρωσα μογῳ, καμεῖην δε μοι ιπποι
λαον αγειρυσῃ, Πριαμῳ κακα, τοιο τε ϖαισιν;

Sic potiùs locum interpunxerim quàm cum Clarkio, cujus editionem ſolam habeo.

Ver. 44. ϖεῖρης ὁγ'. Hom. Od. δ. 820,

του δ' αμφι τρομεω και δειδια, μη τι ϖαθῃσιν
η ὁγε των ενι δημῳ ιν' οιχεῖαι, η ενι ϖονῖῳ.

Ap. Rhod. lib. i. 307,

ὁιος δ' εκ νηοιο θυωδεος εισιν Απολλων
Δηλον αν' ηγαθεην, ηε Κλαρον, η ὁγε Πυθω,
η Λυκιην ευρειαν επι Ξανθοιο ῥοῃσι,
τοιος ανα ϖληθυν δημυ κιεν·

Ad quem locum conſule Editorem Oxonienſem. Similitèr Virg. Æn. i. 3,

multum *ille* terris jactatus et alto—

Vide Heynium—

et Æn. xii. 4,

Pœnorum qualis in arvis
Saucius *ille* gravi venantûm vulnere pectus,
Tum demum movet arma leo.

Si quis plura ex Latinis velit, adeat Bentleium ad illud Horatii Car. lib. i. 9,

nec dulces amores
Sperne, puer, neque *tu* choreas.

Ad quem locum sìc Julius Scaliger: *Verſus videtur*

coegiſſe

καρτερον εν ϛηθεσσι· συ δ' ηϋτε λειβεαι υδωρ,
νυκ]ας

---

coegiſſe eum, ut pronomen interponeret. Hæc tantum virum ſcripſiſſe! Scilicèt, humanum eſt neſcire et errare; quod utinàm ſempèr memoriâ tenuiſſent Critici.

Ibid. σιδηρεος, ογ' εχων νοον ηε σιδηρυ. Hom. Il. ω. 203,

> πως εθελεις επι νηας Αχαιων ελθεμεν οιος,
> ανδρος ες οφθαλμυς, ὁς τοι πολεας τε και εσθλυς
> ὑιεας εξεναριξε; σιδηρειον νυ τοι ἡ]ορ.

Apud Theocritum ſimili figurâ Hercules χαλκεοκαρδιος audit. Idyl. xiii. ver. 5. Et in Idyl. x. ver. 7, homo quidam ab altero appellatur πετρας αποκομμ' ατεραμνω. Tibullus, lib. i. el. 2,

> non tua ſunt *duro* præcordia ferro
> Vincta, nec in tenero ſtat tibi corde *ſilex*.

Ad quem locum fructuoſiſſimè perlegi poteſt doctiſſima et elegantiſſima Heynii adnotatio, cujus rationes, ſi ipſe minus eis ſatisfeciſſet, hic noſtri locus adſtrueret. Pulchrè Ovid. Met. vii. 32,

> Hoc ego ſi patiar, tum me de tigride natam
> Tum *ferrum* et *ſcopulos* geſtare in corde fatebor.

Ver. 45. συ δ' ηϋτε λειβεαι υδωρ. Homerus, Il. π. 2,

> Πα]ροκλος δ' Αχιλη̈ι παριϛα]ο, ποιμενι λαων,
> δακρυα θερμα χεων, ὡϛε κρηνη μελανυδρος
> ἡτε κατ' αιγιλιπος πετρης δνοφερον χεει ὑδωρ.

Pulchrè item Q. Calaber, l. x. 415. Virgilius, Æn. ii. 651,

> Nos contra, *effuſi* lacrymis,

Ver. 46.

νυκτας τε κλαιουσα, και εκ Διος ημαθ' οποσσα.
αλλος μαν ουκ αν τις ευφρηναι με παραστας
κηδεμονων· ου γαρ σφε δομων κατα τοιχος εεργει,
και λιην παντες γε περην πιτυωδεος Ισθμου
ναιουσ'· ουδ' εμοι εστι προς οντινα κε βλεψασα,
οια γυνη παναποτμος, αναπτυξαιμι φιλον κηρ,
νοσφι γε δη Πυρρης συνομαιμονος· η δε και αυτη
αμφι ποσει σφετερῳ πλεον αχθεται Ιφικληϊ,
σῳ υἱῳ· παντων γαρ οϊζυρωτατα τεκνα
γειναθαι σε θεῳ τε και ανερι θνητῳ εολπα.

Ως

Ver. 46. και εκ Διος ημαθ' οποσσα· Heſiod. Op. et Dies, 769.

αἱδε γαρ ἡμεραι εισι Διος παρα μητιοεντος.

Vide ibì Heinſium.

Ver. 50. προς οντινα κε βλεψασα· Eurip. Her. Fur. ver. 81, προς σε γαρ βλεπω. Sìc nos, *to thee I look.* De voce κε vide ſuprà ad ver. 32.

Ver. 51. αναπτυξαιμι· Sìc nos, *unfold my mind.* Sed neque vulgaris lectio αναψυξαιμι elegantiâ caret. Homerus, Il. κ. 574,

αυταρ επει σφιν κυμα θαλασσης ἱδρω πολλον
νιψεν απο χρωτος, και ανεψυχθεν φιλον ητορ
ες ρ' ασαμινθους βαντες εϋξεστας λουσαντο.

Similitèr Eurip. in voce αναψυχη. Sup. 615,

κακων δ' αναψυχας
Θεοι βροτοισι νεμουσι.

Ver. 55. εολπα· Hîc proprié *puto*; ex quâ vocis ſignificatione legitimè fluxêre *ſperandi* et *metuendi* ſenſus. Confer Wakefield. ad Eurip. Ion. 360.

Ver. 56.

Ὡς αρ' εφη· τα δε οἱ θαλερωτερα δακρυα μηλων
κολπον ες ἱμεροεντα κατα βλεφαρων εχεοντο,
μνησαμενῃ τεκεων τε, και ὡν μετεπειτα τοκηων.
ὡς δ' αυτως δακρυοισι παρηια λευκ' εδιαινεν
Αλκμηνη· βαρυ δ' ἠγε και εκ θυμου στεναχουσα,
μυθοισι πυκινοισι φιλην νυον ὡδε μετηυδα·

Δαιμονιη παιδων, τι νυ τοι φρεσι εμπεσε τουτο
πευκαλιμης; πως αμμ' εθελεις οροθυνεμεν αμφω,
κηδ' αλαστα λεγουσα; τα δ' ου νυν πρωτα κεκλαυται,
η ουκ αλις οἱς εχομεσθα το δευτατον αιεν επ' ημαρ
γιγνομενοις;

Ver. 56. θαλερωτερα δακρυα μηλων· Quid hîc ſibi velit vox μηλων optimè intellexeris ex Heſychianâ locutionis θαλερον δακρυον interpretatione: το πολυ και μη ξηραινομενον, αλλ' επι των οφθαλμων αει θαλλον. Si plures ſimilitudines a pomis ductas videre velis, adi Villoiſon ad Longum, p. 53.

Ver. 57. κολπον ες ἱμεροεντα· Suaviùs Homerus, Il. ζ. 483,

ἡ δ' αρα μιν κηωδεϊ δεξατο κολπῳ.

Ver. 62. Δαιμονιη παιδων· δαιμονιε· μακαριε, κακοδαιμων· Heſych. De conſtructione conſule Cl. Wakefieldium ad Eurip. Her. Furen. ver. 114.

Ver. 63. πευκαλιμης· Heſych. πευκαλιμαις· συνεταις, οξειαις, πικραις η αγαθαις. Si *triſtes* interpreteris, advoca illud Horatii,

amara curarum
eluere efficax.

Ibid. πως· *why*.

Ver. 65. το δευτατον αιεν επ' ημαρ· *every ſucceeding day*.

γιγνομενοις; μαλα μεν γε φιλοθρηνης κε τις ειη,
ὁϛις αριθμησειεν εφ' ημετεροις αχεεσσι.
Θαρσει· ȣ τοιησδ' εκυρσαμεν εκ θεȣ αισης.
και δ'αυτην ὁροω σε, φιλον τεκος, αϊρυτοισιν
αλγεσι μοχθιζȣσαν: επιγνωμων δε τοι ειμι
ασχαλααν, ὁτε δη γε και ευφροσυνης κορος εϛι·
και σε μαλ' εκπαγλως ολοφυρομαι ηδ' ελεαιρω,
ȣνεκα ἡμετεροιο λυγρȣ μετα δαιμονος εσχες,
ὁς θ' ημιν εφυπερθε καρης βαρυς αιωρειται.

ιϛω

day. Ut plenè percipias vim τȣ αιεν elegantem, confer Eurip. Ion. 334,

βωμοι μ' εφερβον, ὁυπιων τ' αει ξενος.

Ver. 67. Rarior conſtructio verbi αριθμεω in hoc loco obtinet. Mea ſaltèm lectio, quæ quàm exigua ſit pulchrè ſcio, exemplum alterum non ſuppeditat. Fortaſsè Anglicè non malè sìc reddideris, *who ſhould keep count over our griefs*.

Ver. 68. Θαρσει· *bono animo eſto*. συλλογον λαβε ψυχης, ut alicubì apud Euripidem eſt.

Ver. 70. De voce γνωμη et ejus compoſitis vide Burgeſſium ad Æd. Colon. ver. 657.

Ver. 71. κορος· Pindarus, Nem. Od. vii. 75,

αλλα αναπαυσις
εν παντι γλυκεια εργῳ. κορον δ' εχει
και μελι, κτλ.

Ver. 73. λυγρȣ μετα δαιμονος εσχες· Ne tyrones hæſitent, μετεσχες δαιμονος λυγρȣ. δαιμων *fortuna*. Si exemplum quæſiveris, ſuppeditet Euripid. Ion. 1394,

τα τȣ θεȣ μεν, χρηϛα· τȣ δε δαιμονος,
βαρεα.

Ver. 74. Eurip. Her. Furens, 640,

το δε γηρας αιει

βαρυτερον

ιστω γαρ Κουρη τε και ευεανος Δημητηρ,
ας κε μεγα βλαφθεις τις εκων επιορκον ομοσσῃ
δυσμενεων, μηδεν σε χερειοτερον φρεσιν ησι
στεργειν,

βαρυτερον Αιτνας ὑποπελοῦ
επι κρατι κειται.

Ver. 75. ιστω· De hac formulâ adi Wakefieldium ad Eur. Ion. 1499. Cæterùm, animadverte verbum στεργειν nullum accuſativum antecedentem habere, quaſi poeta ſcripſerit επομνυμι κουρην, quod ſi ſcripſiſſet, linguæ Græcæ ratio vix admiſiſſet accuſativum ante vocem στεργειν, quia utrumque verbum ad eandem perſonam relatum foret. Audi de hac re Hoogven. apud Vigerum, p. 207. Hanc linguæ Græcæ proprietatem poetæ Latini imitati ſunt. Ovidius in loco notiſſimo,

ſed enim quia retulit Ajax
Eſſe Jovis pronepos.

Ubì animadvertant tyrones, etiamſi loci ratio poſtulâſſet, Ovidium non Latinè potuiſſe dicere, *ſed enim quia retulit Ajax Ulyſſes eſſe Jovis pronepos:* norma loquendi accuſativum deſiderâſſet.

Ver. 76. *Quorum numen haud pejeraverim*; *id potiùs in inimicos meos cadat*; ex more veterum, quæ mala deprecarentur, ea in hoſtes imprecantium. Hìnc pendet ut, ni memoria me ludit, rectè obſervavit Geſnerus, illud Horatii Car. iii. 17,

Hoſtium uxores puerique cæcos
Sentiant motus orientis Auſtri.

Similitèr Virg. Geor. iii. 518.

Ver. 77. φρεσιν ησι· *animo meo.* Vide Cl. Burgeſſium ad Daweſ. Miſ. Crit. p. 392, in cujus

 obſer-

στεργειν, η ειπερ μοι ὑπ' εκ νηδυοφιν ηλθες,
και μοι τηλυγετη ενι δωμασι παρθενος ηϑα·
ουδ' αυτην γε νυ παμπαν εολπα σε τουτο γε ληθειν.
τῳ μηδ' εξειπῃς το γ', εμον θαλος, ὡς σευ ακηδω,
μηδ' ει κ' ηϋκομου Νιοβης πυκινωτερα κλαιω·
ουδεν γαρ νεμεσητον ὑπερ τεκνου γοααϑαι
μητερι δυσπαθεοντος· επει δεκα μηνας εκαμνον,
πριν και περ τ' ιδεειν μιν, εμῳ ὑπο ἡπατ' εχουσα,

---

obſervationes de voce σφετερος ipſe ſeorsùm incideram.

Ver. 79. τηλυγετη *cara, unica.* Heſych. τηλυγετος· ὁ τηλου της ηλικιας τοις γονευσι γεγονως, επι γηρα παις μονογενης.

Ver. 80. Animadverte γε geminatum in uno verſu.

Ver. 83. Si ipſe nollem, calamus ultrò exſcriberet pulcherrimum illud Homer. Il. γ. 356,

ου νεμεσις, Τρωας και εϋκνημιδας Αχαιους
τοιηδ' αμφι γυναικι πολυν χρονον αλγεα πασχειν.

Quem Homeri locum comitentur, ut certè debent, hi Propertii verſiculi, l. ii. el. 2,

Hac ego nunc mirer ſi flagret noſtra juventus?
Pulcrius hac fuerat, Troja, perire tibi.
Olim mirabar, quur tanti ad Pergama belli
Europæ atque Aſiæ cauſa puella fuit.
Nunc, Pari, tu ſapiens, et tu, Menelae, fuiſti,
Tu quia poſcebas: tu, quia lentus eras.

Ver. 84. Conferas Virg. Ec. iv. 61.

Ver. 85. Nota το πριν cum infinitivo conſtructum, more uſitatiſſimo. Porrò, vim του πριν και περ τ', sic fortaſſe exprimas, *and that even before I had ſeen him.*

και με πυλαρταο σχεδον ηγαγεν Αϊδονηος·
ωδε ε δυςοκεσασα κακας ωδινας ανετλην.
νυν δ' εμοι οιχεται οιος επ' αλλοτριης νεον αθλον
εκτελεων·

Ibid. εμω υπο ηπατ' εχυσα· aliàs υπο ζωνη, υπο κολπω, εν γαςρι εχειν.

Ver. 86. Hom. Il. Θ. 367,

ευτε μιν εις αϊδαο πυλαρταο πρυπεμψεν.

Virgil. Æn. vi. 573,

Tum demùm horriſono ſtridentes cardine ſacræ
Panduntur portæ.

Ver. 88. νυν δ' εμοι· Si per Brunckium licuiſſet, legerem equidem νυν δε μοι, quia το μοι elegantèr quasì abundat, et ſalvâ conſtructione abeſſe poterat; quod an in το εμοι unquam cadat, neſcio. Ne tamen putes vocem μοι omninò otioſam eſſe, ſcito eam talę aliquid in ſententiam conferre, *in meum dolorem*. Vide infrà, ver. 93. Cæterùm, voces μοι et εμοι diverſos ſortitas eſſe uſus docet vir doctus Jac. Harris. Hermes, p. 84. " The Greeks too had in the firſt perſon 'Εμȣ̃, 'Εμοί, Εμέ, for *Contra-diſtinctives*, and Μȣ̃, Μοὶ, Μὲ, for *Enclitics*. And hence it was that Apollonius contended that in the paſſage above quoted from the firſt Iliad (παιδα δε μοι λυσαιτε φιλην) we ſhould read παι̃δα δ' 'ΕΜΟΙ for παι̃δα δὲ ΜΟΙ, on account of the contradiſtinction which there occurs between the *Grecians* and *Chryſes*."

Ibid. οιος· *ſolus ſine conjuge*. Eurip. Iphig. in Aulide, 79,

Μενελαος εν καθ' Ελλαδ' οιςρησας μονος· *ſine conjuge*.

εκτελεων· ουδ' οιδα δυσαμμορος ειτε μιν αυτις
ενθαδε νοστησαντ' υποδεξομαι, ειτε και ουκι.
προς δ' ετι μ' επτοιησε δια γλυκυν αινος ονειρος
υπνον· δειμαινω δε, παλιγκοτον οψιν ιδουσα,
εκπαγλως, μη μοι τι τεκνοις αποθυμιον ερδοι,
ισατο γαρ μοι εχων μακελην ευεργεα χερσι
παις εμος αμφοτερησι, βιη Ηρακληειη'.

τη

Ver. 89. ουδ' οιδα δυσαμμορος, κτλ. Simplicitèr et pathetice; color orationis ex Hom. Il. ζ. 367,

ου γαρ τ'οιδ' ετι σφιν υποτροπος ιξομαι αυτις
η ηδη μ' υπο χερσι θεοι δαμοωσιν Αχαιοι·

Ver. 92. παλιγκοτον· εχθρον.

Ver. 93. τι· Sic dudùm ipſe correxeram pro vulgari το.

Ibid. αποθυμιον *moleſtum*, ut καταθυμιον *gratum*.

Ver. 95. βιη Ηρακληειη· Similitèr Homerus, Il. ο, ver. 640,

αγγελιης οιχνεσκε βιη Ηρακληειη.

Od. θ. 361,

ὡς ειπων, δεσμον ανιει μενος Ηφαιστοιο.

Omninò conſule Zeunium ad Vigerum, p. 53, copioſiſſimè de hac re diſſerentem, a quo hæc interìm habe: "Eſt præcipuum hujus idiomatis uſus ubì de perſona eximiæ dignitatis ſermo eſt. Ex ſubſtantivis quæ sìc uſurpantur præcipua ſunt βιη, μενος, ις, σθενος, φοβος." Adde θρασος Op. Cyneg. l. ii. 466, η κρυερων αρκτων ολοον θρασος. Unum exemplum ex Latinis hanc annotationem claudat. Hor. i. 3,

Perrupit Acheronta Herculeus labor.

Ubì Herculeus labor idem eſt quod Hercules laborioſus.

Ver. 96.

τῃ μεγαλην ελαχαινε, δεδεγμενος ὡς επι μισθῳ
ταφρον, τηλεθαοντος επ' εσχατιῃ τινος αγρȣ,
γυμνος, ανευ χλαινης τε και ευμιτροιο χιτωνος.
αυταρ επειδη ϖαντος αφικετο ϖρος τελος εργȣ,
καρτερον οινοπεδοιο ϖονευμενος ἑρκος αλωης,
ηγοι ὁ λιϛρον εμελλεν επι ϖρȣχοντος ερεισας
ανδηρȣ καταδυναι ἁ και ϖαρος ἑιματα ἑϛο·
εξαπινης δ' ανελαμψεν ὑπερ καπετοιο βαθειης
ϖυρ αμοτον, ϖερι δ' αυτον αθεσφατος ειλειτο φλοξ.
αυταρ ὁγ' αιεν οπισθε θοοις ανεχαζετο ϖοσσιν,
εκφυγεειν μεμαως ολοον μενος Ηφαιϛοιο·
αιει δε ϖροπαροιθεν εȣ χροος ηΰτε γερρον,
νωμασκε μακελην· ϖερι δ' ομμασιν ενθα και ενθα
ϖαπταινε, μη δη μιν επιφλεξε δηϊον πυρ.
τῳ μεν αοσσησαι λελιημενος, ὡς μοι εϊκτο,
Ιφικλεης μεγαθυμος, επ' ȣδεϊ καππεσ' ολισθων
ϖριν γ' ελθειν, ȣδ' ορθος αναϛηναι δυνατ' αυθις,
αλλ' αϛεμφες εκειτο, γερων ὡσει τ' αμενηνος,
ὁντε και ȣκ εθελοντα βινσατο γηρας ατερπες

καππεσεειν·

Ver. 96. επι μισθῳ *on condition of receiving a reward*, quæ vis eſt præpoſitionis επι.

Ver. 106. μενος Ηφαιϛοιο· Od. λ. 219,

> αλλα τα μεν τε ϖυρος κρατερον μενος αιθομενοιο
> δαμνα.

Ver. 114. γηρας ατερπες· Quod uſitatiori epitheto λυγρον appellatur. At neq; minor eſt vis vocis ατερπης, ut ex Homero diſcere eſt. Od. λ. 94,

> τιπτ' αυτ' ω δυϛηνε, λιπων φαος ηελιοιο
> ηλυθες, οφρα ιδῃς νεκυας και ατερπεα χωρον;

Ubì ατερπης idem eſt quod ϛυγνος *terribilis*. Ovidius de Orpheo ad inferos deſcendente,

Perſephonem

καππεσεειν· κειται δ' ὁγ' επι χθονος εμπεδον αυτȣ,
εισοκε τις χειρος μιν ανειρυσῃ ϖαριοντων,
αιδεσθεις οπιδα ϖροτερην ϖολιοιο γενειȣ·
ὡς εν γῃ λελιητο σακεσπαλος Ιφικλειης.
αυταρ εγω κλαιεσκον αμηχανεοντας ὁρωσα
ϖαιδας εμȣς, μεχρι δη μοι απεσσυτο νηδυμος ὑπνος
οφθαλμων, Ηως δε ϖαραυτικα φαιδιμος ηλθε.
τοια, φιλη, μοι ονειρα δια φρενας επτοιησαν
ϖαννυχιῃ· τα δε ϖαντα προς Ευρυσθηα τρεποιτο,
οικȣ αφ' ἡμετεροιο· γενοιτο δε μαντις εκεινω
θυμος εμος, μηδ' αλλο ϖαρεκτελεσειε τι δαιμων.

Perſephonem adiit, *inamœna*que regna tenentem
Umbrarum dominum.

Pulcherrimè de toto hoc genere diſputavit Clarkius ad Hom. Il. β. 269. Unum tantùm exemplum addam. Pindar. Ol. i. 84,

ακερδεια λελογχεν
θαμινα κακαγορως.

Ver. 115. αυτȣ· *ibidem.*

Ver. 119. αμηχανεοντας· *ope deſtitutos.* Vim hujus vocis pleniùs percipias ex iſto Pindari Ol. v. 32,

απ' αμηχανιας αγων ες φαος
τονδε δαμον αστων.

Ver. 123. Vide ſuprà ver. 76.

Ver. 124. γενοιτο δε μαντις· Similitèr voce μαντις uſus eſt Æſchylus. Sept. ad Theb. ver. 408,

Ταχ' αν γενοιτο μαντις ἡ 'ννοια τινι.

Ver. 125. ϖαρεκτελεσειε τι δαιμων· quaſi *furtim* perficiat. De vi eleganti præpoſitionis ϖαρα in compoſitione vide elegantiſſimum Wakefieldium. Sil. Crit. ſect. xliii.

ADDENDA.

ADDENDA.

ΕΥΡΩΠΗ.

Ver. 68. *εθειρην·* Sìc Virgilius, G. iv. 137,

Ille *comam* molli jam tondebat hyacinthi.

Ver. 75. *ανωϊϛοισιν·* Similitèr Muſæus, ver. 88,

αλλα πυριπνευϛοισι δαμεις αδοκηΐον οϊϛοις.

ΜΕΓΑΡΑ.

Ver. 5. In verbis *ſcilicèt, quia hæc præpoſitio, &c.* mentem meam parùm felicitèr expoſui. Rectiùs fortaſsè dixiſſem, iſtam præpoſitionis ὑπο in agentis notione cum verbis neutris conſtructionem profectam videri poſſe ex latiore illo cauſæ ſignificatu quo hæc præpoſitio præcipuè gaudet. Quod ſi hæc omnia vel falſa vel nimìs ſubtilia viſa fuerint, pro indictis habeantur. Cæterùm, ad finem iſtius annotationis adde ex Virgilio,

Zephyrique tepentibus auris
Laxant arva ſinus. Geor. ii. 330.

Ver. 75. Pro verbis *Audi de hac re Hoogven. apud Viger. p.* 207, quæ in finem annotationis rejicienda erant, inſere, Immò nominativum potiùs in hac conſtructione ſubaudiri colligere licet ex locutionibus

hujuſmodi,

hujuſmodi, εγω δε και αυτος ἡγȣμαι ὁμοδȣλος γε ειναι των κυκνων. Plato in Phædone.

σu δε συνθεο, και μοι ομοσσον
η μεν μοι πρόφρων επέσιν καὶ χερσιν αρήξειν. Hom.

Ubì το προφρων concordat cum voce συ ante verbum αρηξειν ſubauditâ.

Porrò, opuſculo jàm excuſo, comperi me quædam negligentiùs ſcripſiſſe, atque in uno et altero loco, cogitationibus aliò abreptum, etiàm in Latinitatem peccâſſe. Sed hi lapſus nullo negotio inter docendum corrigi poterunt, ideòque nihil muto. Hallucinationibus meis ignoſcat lector benevolus.

F I N I S.